

ZEEUWSCHE EDITIE

REDACTIE EN ADMINISTRATIE: MAURITSWEG 38, TELEFOON 540.

ABONNEMENTSPRIJS: Per week 12½ cent; Per kwartaal f 1.62⁵ bij vooruitbetaling (per post ook voor Ned. Indië f 1.75) Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent
VOOR ADVERTENTIEN wende men zich tot de Reclame-afdeeling, Keerweerlaan 21-25, Rotterdam. Telefoon 12004 of tot „Werfkracht”, Nassaulaan 49, Telefoon 14040, Haarlem.

GELUKKIG NIEUWJAAR!

„Van 't Oude in 't Nieuwe.”

Het Nieujaarsvieren op den eersten Januari is in ons land al minstens 18 eeuwen oud. Onze voorouders hielden reeds „van 't oude in 't nieuwe”, en maakten er een razende pret bij, dronken zich „zalig”, en zonden elkaar nieujaarsgeschenken, zongen en sprongen, en wenschten elkander niets dan heil. Bij de invoering van het Christendom stelde de Kerk het begin des jaars op den 25sten December, om aan de heidensche gebruiken op den 1en Januari een einde te maken, maar vergeefs; het volk bleef zijn nieujaarspret op den eersten Januari vieren als te voren. Ook vele vorsten volgden de Kerk niet, maar hadden hun eigen hofstijl, volgens welken het jaar met Paschen begon. Er kwamen dus drie Nieujaarsdagen. Nu laat het zich wel begrijpen, dat al die verschillende feestdagen toch wel wat te lastig werden en 't was daarom, dat op 16 Juni 1575 het begin van het burgerlijk jaar op den 1sten Januari gesteld werd, zoodat het oude volksnieujaar triomfeerde.

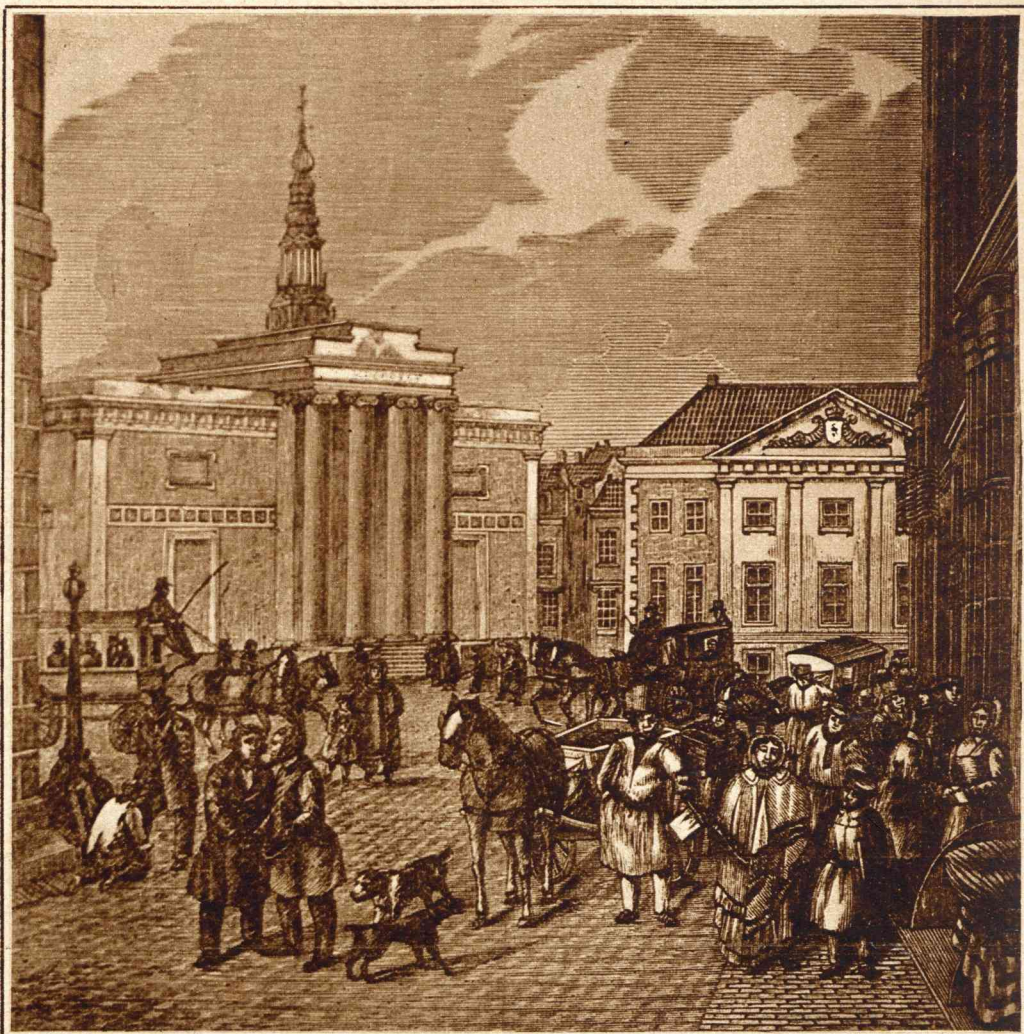
Het Germaansche Joelfeest was tevens het Nieujaarsfeest. Het was het feest der nieuwe zon, en duurde 13 dagen, van den 25sten December tot den 6en Januari. Dit feest was het vrolijkste van het jaar, trouwens bij alle volkeren der aarde, zelfs aan de andere zijde van den Chineschen muur werd steeds en wordt nog het Nieujaarsfeest met groote vreugde gevierd.

Hoe onze voorouders het nieujaarsfeest vierden, mag blijken uit het volgende:

In den „jaarsnacht” werden alom gastmalen en drinkgelagen

Nieujaars-aubade in vroeger tijd. (Naar een werk van Louis Leloir 1882).

De asch-karremans wenscht den stedelingen een voorspoedig Nieujaar.

aangericht. De bierpotten werden duchtig geledigd onder het gejuich van: Heil, heil, heil! Daarbij zorgde ieder zooveel mogelijk gedruisch te maken, met blazen op hoorns en slaan op trommels en ketels; want dit was het beste middel om de booze geesten te verdrijven, die anders 't nieuwe jaar al dadelijk bedorven zouden hebben.

Dat er dus een helsch lawaai gemaakt werd, is te begrijpen. Vóór 100 jaar was het zelfs in de kazernes nog de gewoonte, in den Nieujaarsnacht onafgebroken de trom te roeren en op hoorns of trompetten te blazen.

In de middeleeuwen vierden de deftige poorters „'t oude in 't nieuwe” in hun woningen met hun vrienden en verwanten, de schutters op den Doelen, de gildebroeders in hun gildehuizen, en al 't gemeen in de taveernen; en allen dronken er nog, op oud-Germaansche wijze, elkander „Heil, heil, heil! toe. Langs de straten zwierde veel volk verkleed en vermomd, wat te Amsterdam „des dages voor Jaersavond 1461” (30 December 1461) verboden werd, maar 't nieujaarszingen langs de huizen werd als een oud, eerwaardig gebruik toegelaten.

Wat echter de Nieujaarsgeschenken betreft, zij bestonden in diamanten, ringen, gespen, handschoenen, quedenkruid, peperkoeken en geld. Deze voorwerpen vereerden de vorsten en vorstinnen elkaar onderling; zij gaven ze aan hun hovelingen, en ontvingen ze van hun dienaren; en de burgers volgden, zooveel hun vermogen toeliet, de gebruiken der Heeren na.

Op verschillende plaatsen bestonden bij 't nieujaarvieren eigenaardige gebruiken, die evenwel meestal nu al lang vergeten zijn; want veel daarvan is reeds in de 16de eeuw afgeschaft en de rest daarna langzamerhand in 't vergeetboek geraakt.

Verhaald wordt, dat bij de Noord-Friezen op Westerlandsföhr de huwbare meisjes 't nieuwe jaar indansten bij het kerkhof, maar welk begrip zij aan dit nachtvermaak verbonden, is niet bekend.

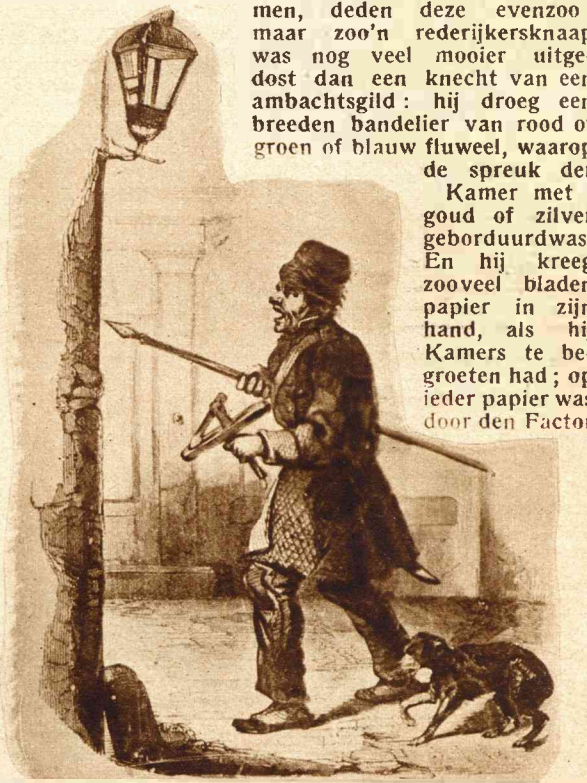
Te Naarden had men op den

Nieujaarsmorgen het genoegen, het nieuwe jaartal in kolossale cijfers met krijt op zijn huisdeur, ja op alle deuren, zelfs op stadhuis-, kerk- en brandspuit-huisjesdeur, geschreven te vinden. Dit oud Gooisch gebruik is uitgevonden om alle vergissing bij het schrijven van den datum te voorkomen. Daar „elk nu op zijn deur kan zien, het hoeveelste jaar hij tellen moet na de geboorte Christi”. Wie het uitgevonden heeft, weet men echter niet precies meer.

De gilden brachten elkaar ook hun wenschen toe. Terwijl de gildebroeders in hun gildehuis heil dronken, liepen de gildeknechts rond, behoorlijk uitgedost met de zilveren plaat op de borst, waar het stadswapen, omringd van de symbolen van 't gild, op gegraveerd was, en waar een aantal schildjes met de wapens der overlieden aan hingen. En waar die knechts hun boodschap kwamen doen, werden hun zooveel bekens geschonken, dat ze ten laatste moeite hadden hun eigen gildehuis terug te vinden. En toen

de Rederijkerskamers opkwamen, deden deze evenzoo; maar zoo'n rederijkersknaap was nog veel mooier uitgedost dan een knecht van een ambachtsgild: hij droeg een breeden bandelier van rood of groen of blauw fluweel, waarop

de spreuk der Kamer met goud of zilver geborduurd was. En hij kreeg zooveel bladen papier in zijn hand, als hij Kamers te begroeten had; op ieder papier was door den Factor

De klepperman zingt zijn lied op Nieujaarsmorgen. (Naar een oude gravure)

GIST IS LEVEN

Leverziekte?

Irving's Gistaminetabletten

Bij elke Apotheek
of Drogist.

Meer dan
25000 Getuigschriften.

Wacht U voor namaak!

Vraagt uitsluitend
„Irving's Gist-Tamine“
in gele verpakking.

Prijs f 0.75, f 1.50, f 2.50
en f 6.—.

VOORSCHOTTEN

aan Ambtenaren
en Beambten. —
Geen rente, noch
kosten vooruit.

Coulante voorwaarden

CENTR. CREDIET-
EN SPAARBANK
te Amsterdam

Keizersgracht 302-304

Bijkantoor Rotterdam:
Provenierssingel 89

Agentschap 's-Gravenhage
Hoogewal 3 - Tel. 14859

winterhanden
wintervoeten
schrle lippen
ruwe huid —
PUROL
verzacht en geneest

Doos 30-60-90ct.

WELKE NIEUWJAARSWENSCH
ZIT ER VOOR U IN DE TASCH VAN DEZEN DUIFPOST?

TOELICHTING

Koppen's Postduif bracht voor 4333 land-
genooten de post mee. Pleines' Duifpost
wint het. Want dié heeft voor U allen wat in
zijn tasch. Alleen maar, . . . ge moet het er
zelf uithalen.

De oplossing bestaat hierin, dat ge ons schrijft,
welke wensch er verborgen is in de tekening
van de hierboven afgebeelde brieven-tasch.

Begin maar eens met de puzzle ter hoogte
van Uw neus te brengen en kijk dan van on-
derop langs de lijnen heen. Daarna de tasch
van alle kanten bekijken. Dat loont de moeite!

TWEE DUIZEND GULDEN aan Geldprijzen

Eerste Hoofdprijs	f 300.—
Tweede Hoofdprijs	150.—
Derde Hoofdprijs	100.—
10 prijzen à f 30.—	300.—
20 „ „ - 25.—	500.—
40 „ „ - 10.—	400.—
50 „ „ - 5.—	250.—
	f 2000.—

De toewijzing der prijzen geschied bij nota-
riële acte en iedere deelnemer ontvangt een
publicatie van de oplossing.

VOORWAARDEN

Elke oplossing moet vergezeld gaan van
5 Oranje of Blauwe Duifmerken van de voor-
zijde onzer pakjes Zeepoeder-Vetloogmeel
1e Srt; en bovendien van 10 Duifmerken uit
de zijanten onzer doozen Duifzeep, d.i.
de nieuwste en goedkoopste Huishoudzeep,
f 0.12 per doos van één groot dubbel stuk.
Iedere doos heeft twee Duifmerken.

Puzzle-afdrucken gratis op aanvraag.

Oplossingen vóór 15 Febr. a.s. in gesloten,
voldoend gefrankeerde enveloppe aan:

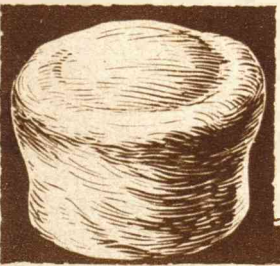
Koninklijke Zeepfabrieken De Duif, voorheen CHR. PLEINES - Afdeeling Puzzle's - Den Dolder (U.)

20 Winkels. 150 depôts.

**CHRISPIJN'S
WIJNHANDEL**
Rechtboomsloot — A'dam

SAMUEL PICKWICK PUNCH
per flesch f 2.40

DE JONG'S
Marshmallows

Een zeer fijne
Amerikaansche
delicatesse bij
de thee.

**SCHOENCREAM
„GLIM“**

vervangt met succes elk ander
merk, ook het duurste
- buitenlandsche -

**WAAROM
IETS ANDERS
DAN DE PRIMA
Engelsche
DUNLOP
RIJWIELBAND**
voor f. 4.50

Wijnberg-Geneestoestellen

Nederl. en buitenl. octrooien. Eenv. zelfbehandeling ter
genezing van asthma, bronchitis, zenuwen, reumatiek,
hart- en hoofdpijnen, duizelingen, oorsuizen. Honderden
bewijzen met naam en adres ter inzage. Vanaf f 15.— tot
f 85.— en hooger. Mijn luchtveranderingstoestel geneest
kinkhoest in één uur. Prijs f 60.—. Betaling event. te regelen.
Kostel. inl. en brochure. Spreekd. 's Maandags en Zaterdags.
S. WIJNBURG, AMSTELDIJK 45, AMSTERDAM.

**Klooster-
balsem en
Uw Neus**

Hebt ge een schrale neus,
die pijn doet als ge er naar
wijst, laat staan als ge uw
neus moet snuiten? Die
ontsteking ontstaat door
de bijtende, scherpe af-
scheiding van de neus-
slijmvliezen. Wilt ge er
vlug vanaf zijn? Eén of
twee avonden Kloosterbalsem erop en de zaak is in orde.
Akker's Kloosterbalsem is geen toiletmiddel en geen schoon-
heidsmiddel. Het is juist wat het moet zijn - een balsem
voor wonden en ontstoken plekken, die zuiverend,
verzachtend en genezend werkt. Probeer eens Klooster-
balsem (60 cent) en ge zult begrijpen waarom duizenden
van dit voortreffe-
lijke middel zeggen:

„Geen goud zoo goed“

**MIJNHARDT'S
Hoofdpijn-
tabletten**

In buisjes 60 en 30ct, en
Mijnhardt's
Kiespijn-tabletten
eveneens 60 en 30ct.
Bij Apoth en Drogisten.

**Dr. H. NANNING'S
Zetpillen tegen Aambeien**

werken pijnstillend en
gezenen in korten tijd de
ontstoken slijmvliezen.

De

Torpedovorm

maakt het inbrengen zeer
gemakkelijk. Verkrijg-
baar bij alle Apothekers
en Drogisten à f 1.75
per doosje van 12 stuks.

BROUWERIJ D'ORANJEBOOM

ROTTERDAM

BOKBIER VERKRIJGBAAR

DE VETTEN'S BOTERBIESJES

HIGHTREE-BALSEM

is het eenige afdoende voorbehoedmiddel tegen de gevolgen van Rheumatische pijnen, Ischi-as, Jicht, Spit, Pijnen in den rug, benevens zenuwpijnen en pijnen, die een gevolg zijn van kouvatten. Prijs: f 2.50

Vraagt Uwen Apotheker en Uwen Drogist

NEEM HIGHTREE voor het erger wordt

VAN RIJN'S

Utrecht De Beste **MOSTERD**

KAPOK 30 CENT

Veerens . . . f 0.30
Kapok Bedstel . . . 8.90
Matrasstel 3-deelig . . . 15.50
Spiraalmatras . . . 8.90
Veerens bedstel . . . 25.—
Ledikanten . . . 7.50

Koopt bij Vakman
HERMAN HENNINK
MATRASSENMAKER
Goudscheweg 44-46-48, R'd.
Geen Filialen
Reparatiën aan bedden en matrassen spotgoedkoop

BRANDSTOFFEN

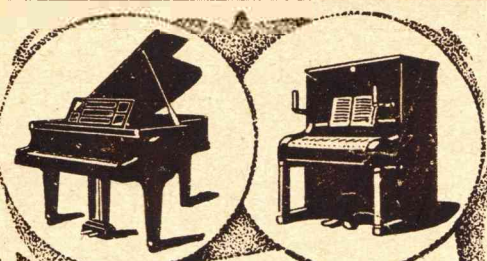
WAAR zal ik mijn brandstoffen bestellen

Die vraag komt bij menigeen naar voren. Nu verzoeken ondergetekenden het ook eens een keer bij hen te probeeren. U zult tevreden zijn en bij hen blijven bestellen.

Aanbevelend,

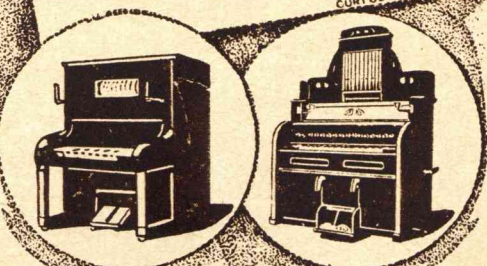
A. VAN WEELDEN'S
KOLENHANDEL

Bergweg 3 - Telef. 41477-42283

C. A. MUUS
Eendrachtsweg 13 - Rotterdam
't Voordeelgig

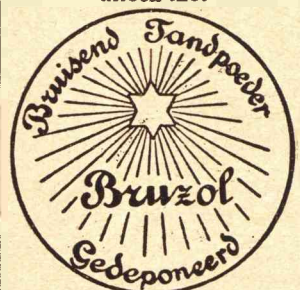
Telefoon 9906 - 52320

NIGROIDS

tegen heeschheid
30 cts. per doosje

Helder witte tanden
alleen met

Per doos 75 cts.
Bij Apothekers en Drogisten

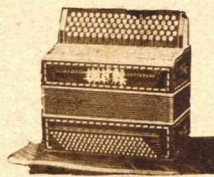

J. WEERS & ZN
MUZIEKHANDEL „SYMPHONIA“
Nieuwe Binnenweg 392 - Rotterdam
tegenover de VOORUITGANG
Agentschap voor 't Westen van
Columbia, Polydor, Brunswick en Odeon Records
Betaling in overleg met den koper
Eigen reparatie-inrichting voor alle Gramophoons

A. VAN HASSELT

KLEERMAKER

Beursplein 24 a — Rotterdam

Uw adres voor
CHROM. CONCERT-HARMONIKA's
is bij:
A. J. v. GORCUM, (Instr. maker)
Zaagmolendrift 12 — Rotterdam
Solide personen ook in huurkoop.

UITSLAG

VAN DOBBELMANN'S
KLEURWEDSTRIJD

Van de 19.367 inzendingen heeft de Jury onderstaande 26 hoofdprijzen toegekend:

A. v. d. Brander, 16 j., Rijnkade 2, Leiden	Radio
R. van Zuylen, 10 j., Popelierstraat 82, Den Haag	Rijwiel
A. van Nuland, 14 j., Boomgaardstraat 134, Rotterdam	Rijwiel
T. Dekker, 16 j., Bern. Bumastraat 45, Leeuwarden	Fototoestel
N. Backer, 17 j., Schuitendiep 16, Groningen	Fototoestel
A. Mulder, 15 j., Vlissingeschestraat 44, Middelburg	Fototoestel
M. van Riel, 14 j., Ouddorpersdijk 33, Alkmaar	Gouden Horloge
T. de Jong, 13 j., Trompenburgstraat 63, Amsterdam	Gouden Horloge
J. Kerkmeier, 16 j., Kweekweg 29, Apeldoorn	Gouden Horloge
A. Leeuw, 12 j., Frankhuis 4, Zwolle	Zilveren Horloge
J. Janssen, 15 j., Groenestraat 220, Nijmegen	Zilveren Horloge
B. Grieken, 14 j., Weeshuis, Moordrecht	Zilveren Horloge
W. van Reijen, 16 j., Leuvenaarsstraat 81, Breda	Zilveren Horloge
J. Pasma, 17 j., Singel 8, Sneek	Zilveren Horloge
E. Roeland, 16 j., Paul Krugerstraat 44, Dordrecht	Zilveren Horloge
T. Timmermans, 15 j., Wouwschestraatweg 26, Bergen op Zoom	Gramfoon
K. Abbenes, 12 j., Krugerstraat 22, Helder	Vlieg. Hollander
G. Suyker, 9 j., Jozef Israëlstraat 43, Vlaardingen	Vlieg. Hollander
W. Jansen, 12 j., Kanaalstraat 102, Utrecht	Meccano
H. Karssens, 14 j., Ketelstraat 6, Hengelo	Voetbal
J. de Hart, 16 j., Westerstraat 2, Enkhuizen	Voetbal
P. Regier, 15 j., Teding van Berkhoutstraat 4, Haarlem	Voetbal
H. v. Kints, 14 j., Javastraat 29, Arnhem	Voetbal
IJ. Baan, 8 j., Aagje Dekenstraat 169, Vlissingen	Voetbal
G. Lommen, 12 j., Vredesplein 8, Eindhoven	Voetbal
H. te Poel Jr., 14 jr., Geleenstraat 20, Heerlen	Voetbal

(of ander gelijkwaardig cadeau)

Tengevolge van het groote aantal inzendingen is het aantal prijzen van 500 op 1000 gebracht. Buitendien krijgt iedere inzender, wien door de Jury geen prijs is toegekend, een troostprijs. Op veelvuldig verzoek zal in de naaste toekomst een nieuwe wedstrijd worden uitgeschreven. H.H. Rookers van FAAM TABAK bewaart uwe bons:

1e. voor deelneming uwer kinderen aan den nieuwen wedstrijd;
2e. krijgt U tegen inzending der bons van:

2½ pond FAAM tabak een gravure naar Oud-Hollandschen Meester
5 " " " een FAAM-SPEL (leerrijk en amusant)
5 " " " een nikkelen tabaksdoos
10 " " " een fraaie houten tabakspijp
10 " " " een ronde gummi tabakszak
15 " " " een vierk. lederen tabakszak met drukknop-sluiting
Verzamelt dus uw bons, zij behouden hun waarde.

LOUIS DOBBELMANN, ROTTERDAM

LEVENSPPOSITIE!

WILT GIJ EEN GOED
CHAUFFEUR WORDEN?

Chauffeursschool EILERS leert U alles
wat een alleszins bekwaam Chauffeur
moet kennen. Bestaat 25 jaar.
Vraagt Gratis brochure met afbeeldingen.

CHAUFFEURSSCHOOL EILERS
Gouvernestraat 130-136 b/d. N. Binnenweg
ROTTERDAM.

LORNA DOONE

Uren had ik reeds gewacht en ik begon er al over te denken, naar huis te gaan, toen ik opeens een kleine, kogelronde gedaante in de rotsholte zag opduiken — Het kamermeisje van Lorna, zooals ik tot mijn ontsteltenis bemerkte.

Toen zij mij zag, was zij weliswaar verrast, doch niet bevreesd, want zij reikte mij vertrouwelijk haar beide handen toe.

„Jonge man,” sprak zij, „u moet met mij medekomen. Ik wilde mij juist op weg begeven, om u te gaan halen. De oude wil niet sterven, voor hij u heeft gezien.”

„Sir Ensor — mij? Heeft uw meesteres dan gezegd —”

„Toen zij zag, dat zijn leven ten einde liep, heeft zij hem alles betreffende u medegedeeld. Hij werd vreeslijk kwaad over uw geringe afkomst en ik weet ook niet, wat hij met u voor heeft.”

Ik vond het een vreemde geschiedenis, maar omdat Lorna bij hem was, draalde ik niet, maar volgde Gwenny door een doolhof van rotsgangen, spleten, boschjes en beekjes naar beneden in het dal. Het zag er niets aantrekkelijk uit, nu ik in deze stemming verkeerde. Toen wij dicht bij het huis van den hoofdman genaderd waren, ontmoetten wij vele Doones, allen reuzenkerels, die aan den oever van de beek rondsloenderden. Zij staarden mij verwonderd aan, doch lieten mij ongehinderd doorgaan, nadat Gwenny hun eenige woorden had toegeluisterd. Mijn hart klopte van hoop en vrees, toen ik den drempel van Sir Ensor's woning betrad. In het volgend oogenblik lag Lorna snikkend in mijn armen en ik spande mij zooveel mogelijk in, om haar moed in te spreken. Ik verzekerde haar, dat ik den toorn van haar grootvader niet vreesde, zoolang zijn kleindochter mij beminde; ik geloofde het bijna zelf, maar het gelukte mij niet geheel. Lorna liet mij eenige oogenblikken alleen en toen zij terugkwam, zag zij zoo wit als de muur.

„Heb geduld met hem,” smeekte zij, „laat hem zeggen wat hij wil en spreek hem niet tegen. Kijk hem rustig en vast in zijn oogen en toon hem, indien mogelijk, eenigen eerbied, maar vooral geen medelijden, dat maakt hem woedend. Kom nu mee en ga zacht naar binnen.”

Het eigenaardige oude vertrek, dat wij nu betraden, werd slechts door twee kaarsen verlicht. Een knap oud man, op wiens duistere trekken het stempel van den naderenden dood reeds geschreven stond, zat rechtop in een hoogen leuningstoel. Zijn sneeuw-wit haar viel in lange lokken op zijn rooden mantel, waarop zijn waswitte handen zich onrustig bewogen en in zijn groote, zwarte oogen, waarmede hij mij doordringend aankeek, gloeide een onaangenaam vuur. Ik huiverde bij den aanblik van dat indrukwekkende doodenmasker en kon zijn blik niet verdragen. Om mijn vrees te verbergen maakte ik een diepe buiging.

„Ha,” zei de grijsaard, zoodra Lorna ons had verlaten, „jij bent zeker John Ridd, niet waar?”

„Ik heet John Ridd en hoop, dat u zich weer wat beter gevoelt.”

„Zeg mij eens knaap, heb je wel inzicht genoeg, om te begrijpen wat je hebt gedaan?”

„Zeer zeker weet ik maar al te goed, dat ik mijn oog ver boven mijn stand heb gericht.”

„Is het je niet bekend, dat Lorna uit een der oudste geslachten van Europa afstamt?”

„Neen mijnheer; ik wist alleen, dat zij van de familie Doone van Bagworthy afstamt.”

De oude heer zag mij met een doorborenden blik aan; misschien geloofde hij, dat ik schertste. Daar ik echter geen spier van mijn gelaat vertrok, plooiden een bitter lachje zijn mondhoeken.

„En je eigen lage afkomst der Ridds uit Oare ken je ook, niet waar?”

Romantisch verhaal van R. D. BLACKMORE.

Bewerkt door F. VAN VELZEN.

HET VERHAAL TOT NU TOE.

John Ridd is een jonge boer in het graafschap Somerset, dat, ten tijde van zijn leven, het laatste kwart der 17de eeuw, onveilig werd gemaakt door een adellijke rooversfamilie, die daar in het Doone-dal woont en van daar uit strooptochten onderneemt. Een verwijderde bloedverwante, een jong meisje Lorna Doone, wordt daar gevangen gehouden om later uitgehuwelijkt te worden aan Carver Doone, een der ergste booswichten, die o.a. ook John Ridds vader gedood had. John ontmoet Lorna en zij maakt zooveel indruk op hem, dat hij, het groote gevaar niet achtend, zijn bezoeken nu en dan herhaalt. Zoo was hij ook nu weer Lorna wezen bezoeken, toen hij thuishoovend zijn neef Tom Faggus ontmoette, een dapperen kerel, die om zijn straatrooverijen al-

gemeen gevreesd en ontzien werd, maar op wien John's zuster een goed oogje heeft. Allerlei avonturen worden door John beleefd, maar niets kan hem Lorna doen vergeten, die hij telkens weer opzoekt. Zoo verneemt hij ook haar geschiedenis. Haar ouders had zij nooit gekend, en haar grootvader sir Ensor Doone had haar bestemd als vrouw voor Carver Doone, een der adellijke roovers. Zij leefde afzonderlijk met een dienstmeisje Gwenny Carfax, die zich overal in het dal vrij vertoonen mocht en vaak de tusschenpersoon was tusschen Lorna en John. Intusschen werd John naar Londen gedagvaard, om voor den Lord Opperechter te getuigen wat hij van de Doones weet. Weer teruggekeerd, bezocht hij Lorna weer geregeld, op gevaar af, door de Doones betrappt te worden. Zij spraken af, dat, wanneer van zeven kraaiennesten, die zich in een bepaalden boom bevonden, er een verdwenen was (Gwenny, Lorna's dienstmeisje zou het nest er zoo noodig uithalen) dit een teeken was, dat Lorna in gevaar verkeerde. De vorige aflevering eindigde met John's ontdekking, dat een der 7 nesten uit den boom was verdwenen,

No.10

De ijs taxi, het nieuwe vervoermiddel, dat op de Kralsingsche Plas te Rotterdam zijn entree heeft gemaakt.

Een dergelijke redeneering was iets nieuws voor mij.

„De Ridds van Oare zijn reeds tweemaal zoo lang eerlijke lieden, als de Doones schurken zijn.”

„Dat zou ik niet gaarne beweren, John,” zei Sir Ensor kalm, in plaats van woedend te worden, zooals ik had verwacht. „Dan zou je familie zeker de oudste van Europa zijn. Of je nu een plumpe boer, een jongen of een onnoozele hals bent, is hetzelfde — doch luister nu naar de woorden van een grijsaard, wiens uren hier op aarde geteld zijn: „Deze wereld bezit niets, wat vrees, hoop, vertrouwen of vereering waard is en zeker niets wat de moeite waard is lief te hebben.”

„Ik hoop, dat het niet zoo is, edele heer,” vermande ik mij hem te antwoorden, „anders zou het veel beter zijn nooit geboren te worden.”

„Daarom,” vervolgde hij, zonder op mijn woorden acht te slaan, „ontneem ik je niets, ja ik bevorder zelfs je welzijn en geluk, als ik je verbied, het dwaze meisje weer te zien, al zou je het verlies van dat stuk speelgoed een paar weken bedroeven. Elk huwelijk is een ellendig komediespel, ook al zijn man en vrouw in rang en geestesgaven en gezindheid gelijkwaardig. Is dat niet het geval, dan wordt het huwelijk een treurspel, vol van jammer en geklaag. Zoo, nu heb ik je genoeg begripsgronden voorgehouden — dat is anders mijn gewoonte niet. Je moet in tegenwoordigheid van Lorna beloven, voor altijd afstand van haar te doen. Roep haar nu, ik ben vermoeid. Manneneer vertrouw ik niet; vrouwen trots iets meer.”

Hij scheen zich in mijn ontsteltenis te vermeeien; er speelde een zwak glimlachje om zijn verwelkte lippen en met een verachtelijk gebaar wees hij naar de deur. Gaarne had ik mij tegen zijn bevel verzet, maar ik betoogelde mijn gekrenkt hart, maakte weer

een diepe buiging en verliet het vertrek.

Lorna zat, zacht schreiend, aan het venster in de aangrenzende kamer: ik sloeg mijn arm om haar heen en keek haar diep in de oogen. Wij zwegen beiden, doch wij begrepen elkaar ook zonder woorden door de stomme taal der liefde. Ik hield haar omarmd en zij vleide zich dicht tegen mij aan en zoo traden wij zonder vrees voor Sir Ensor, want niets kon ons schrik aanjagen, zoolang wij bij elkaar waren.

De grijsaard keek ons vol verbazing aan. Veertig jaren lang had iedereen hem in vrees en sidderen gehoorzaamd; ook ik durfde hem niet wederstaan, tot Lorna's nabijheid mij met nieuwen moed bezielde. Ik beminde haar ook zoo innig en het kwam er nu op aan, haar te beschermen.

„Dwaze kinderen,” zei Sir Ensor eindelijk, met een uitdrukking van de diepste verachting, „dwaze kinderen!”

„Edele heer,” antwoordde ik langzaam en eerbiedig; „onze dwaasheid is wellicht zoo groot niet, als u denkt; wij zijn beiden tevreden, om ons leven lang dwaas te zijn, als wij daarbij maar samen verenigd zijn.”

De oogen van den grijsaard fonkelden als van levenslust.

„Nu, John,” zei hij, „jij bent misschien niet eens de plumpe, onbeschaafde boer, waar ik je voor hield.

„Zeker niet, grootvader,” riep Lorna nu vol ijver. „John Ridd is alleen maar te bescheiden, hij pronkt niet met zijn verdiensten.” Zij ging op haar teenen staan en gaf mij een kus, terwijl ik mij half beschaamd en toch trotsch en overgelukkig naar haar toeboog.

„Ik heb veel in de wereld gezien, maar zoiets heb ik nog nooit aanschouwd. Jelui manier van doen past beter in de warme zone dan in den nevel van Exmoor.”

„Het past overal, edele heer, waar twee harten elkaar vinden,” zei ik hevig blozend; „wien dat overkomt, heeft geen keus.”

Sir Ensor leunde achterover in zijn stoel en zuchtte diep. Herinnerde hij zich, bij onzen aanblik, zijn eigen trotsche jeugd? Smachtte zijn hart, nog aan den rand van het graf, er naar, door liefde en hoop verjongd te worden?

„Dwaze kinderen, dwaze kinderen,” herhaalde de grijsaard, nadat hij langen tijd had gezweven, „blijft bij uw kinderlijken eenvoud tot gij kleinkinderen hebt.” Hij wendde zijn blik van ons af, het moede hoofd zonk op zijn borst en het witte haar omhulde hem als een lijkdok.

Dat Sir Ensor met duidelijke woorden in onze verbintenis toegestemd heeft, wil ik niet beweren, maar hij zou ons misschien toch zijn zegen hebben gegeven (hetgeen Lorna's liefste wensch was), indien hij niet den volgenden dag was gestorven. Hij had in zijn leven veel boosheid bedreven, maar ook groot onrecht ondervonden. Misschien was zijn hart niet eens slecht; vele menschen bedrijven immers veel kwaad, niettegenstaande hun niets dan goeds wedervaart.

Gedurende de laatste uren week ik niet van zijn sterfbed — ik was vlug naar huis gegaan, om moeder gerust te stellen en de werkzaamheden der knechts te regelen.

Toen ik na een korten tijd terugkwam, lag Sir Ensor vredig op zijn bed uitgestrekt; hij scheen vastberaden en onbezorgd den donkeren weg te betreden, die ons geen van allen wordt gespaard. Lorna zat aan de eene zijde van zijn bed, ik aan de andere. Hij liet ons rustig begaan en daarom beschouwden de lieden, die af en toe kwamen inloopen, mijn plaats daar gerechtigd. Carver en zijn vader vertoonden zich niet; zij moesten misschien inmiddels de noodige stappen doen om zich van de bezitting te verzekeren.

Kort voor hij den geest gaf — wij waren juist samen alleen bij hem — maakte hij een onrustige beweging met zijn hand, alsof hij wilde spreken.

„Hij zoekt iets in bed, aan jouw kant,” fluisterde Lorna.

Ik tastte onder het kussen en trok een hard voorwerp te voorschijn, dat straalde en fonkelde door het vertrek. Op een wenk van den stervende overhandigde ik het aan Lorna.

„Dat is immers mijn mooie flikkerende halsketting,” riep zij verrast. Grootvader heeft hem voor mij bewaard; jouw antieke ring hing er vroeger aan John. Mag ik hem nu behouden, lieve grootvader?”

De stervende knikte zwak; ook scheen hij er wel mee ingenomen, dat ik den ketting van Lorna voor de zekerheid in bewaring nam en in mijn zak stak....

Het was een bitter koude dag, toen Sir Ensor op het kleine kerkhof begraven werd, waar ook tante Sabine rustte. Ik kon het niet nalaten, om het lijk te volgen, doch hield mij een weinig ter zijde, daar ik van Gwenny wist, dat Raad Doone en Carver mij verschrikkelijke wraak hadden gezworen. Niettegenstaande dat, was ik overtuigd, dat zij het niet zouden wagen, iets tegen mij te ondernemen, alvorens hun groote hoofdman in zijn laatste rustplaats zou liggen en ook Lorna durfde hopen, in den eersten rouwtijd van hen geen last te zullen ondervinden.

Voor mij was het een aangrijpend oogenblik, toen ik die geweldige kerels met hun grimmige bandeloze gelaatsuitdrukking, die zich nooit om goddelijke of menselijke wetten hadden bekommerd, met gebogen hoofd en gevouwen handen achter de lijkist van hun gemeenschappelijken voorvader zag voortschrijden. Doch alleen Lorna zag ik schreien; anders werd er geen traan vergoten. De sterke en trotsche man, dien men bij zijn leven slechts uit vrees en niet uit liefde had gehoorzaamd, zou, zoo meende ik, na zijn dood slechts korten tijd betreurd worden, om dan door allen vergeten te worden, behalve door den eeuwigen rechter.

XXVIII. EEN VERSCHRIKKELIJKE WINTER.

Toen de begrafenis voorbij was, keerde ik in droefgeestige stemming naar huis terug. Ik liep stevig door om warm te worden, want het was geweldig koud. Het viel mij op, dat de vogels allen in een richting vloegen en dit trekken naar het westen duurde de gehele volgende week voort. Alle vogelsoorten namen in groote vluchten aan deze landverhuizing deel, tot zelfs de kraaien.

Dit was het begin van den strengsten winter, welke in de kronieken der laatste eeuw is afgeteekend. Hazen, fazanten, zelfs herten kwamen, door den honger gedreven, aan de deur van ons huis en lieten zich met de hand vangen; roodborstjes, meezen en allerlei vogeltjes zochten bescherming tegen koude en honger en Anna had er wel meer dan vijftig dien winter in de bijkeuken, waar zij ze met moederlijke zorg verpleegde. De diertjes waren alle vingertam en toen het weder het toeliet, om ze weer in de vrije natuur te laten wegvliegen, maakten zij niets geen haast, doch bleven nog weken lang om het huis dwalen.

In den nacht, die op de begrafenis van Sir Ensor Doone volgde, had het zoo ontzettend gesneeuwd, als ik in mijn leven nog nooit heb gezien. Toen ik 's morgens opstond, was het pikdonker in de kamer; alleen door het venster kwam een mat, wit schijnsel. Ik opende de achterdeur en stond voor een wal van sneeuw hooger dan mijn knieën; ik schrok vreeselijk want ik dacht onmiddellijk aan onze schapen, die hoogst waarschijnlijk in hun veldstal ingesneeuwd en verstikt zouden zijn. Het was eigenlijk geen weer, om door te gaan; het was letterlijk een sneeuwstorm. Ik trok een dikken jekker aan en begaf mij naar de

houtloods, waar ik een sterken stok uitzocht en het noodige gereedschap, dat wij noodig konden hebben. Daarna toog ik met Jacob en twee andere knechts op weg. Onze herdershond „Wachter” volgde ons ongevraagd als bij instinct. Na onbeschrijflijk veel moeite bereikten wij de weide, waar de vluchtstal der schapen stond. De ingang die van den wind af lag was niet ingesneeuwd, doch de stal was ledig. Eindelijk ontdekten wij verderop een grooten sneeuwoop en wij vermoedden, dat de arme dieren daaronder begraven moesten zijn. Toen zij door den opkomenden storm overvallen, geen kans meer gezien hadden naar den stal te loopen, waren zij dicht tegen elkaar aangekropen en had de sneeuw hen geheel bedekt. Wij begonnen onmiddellijk te graven en mochten na veel inspanning het genoegsmaken, de dieren nog le-

volgens het model in Eliza's boek beschreven. Toen begon ik mij te oefenen en 's avonds waren mijn beenen stijf en deden mijn enkels pijn om het uit te schreeuwen, doch Eliza sprak mij moed in en moeder wreef mijn beenen en enkels met ganzenvet, zoodat ik na vier dagen van volhardend oefenen, zonder gevaar van te vallen, mij pijlsnel over de sneeuw kon bewegen, tot groote be- en verwondering van allen, die het zagen.

Nu ik het zoo ver gebracht had, kwam het denkbeeld in mij op, om op mijn sneeuwschoenen een tocht naar Lorna te maken en ik besloot er met moeder over te spreken. Tot mijn groote vreugde was zij zeer met mijn plan ingenomen en ik draalde niet, doch nam eenigen mondvoorraad in mijn tasch, stak mijn korte pijp aan en begaf mij terstond op weg.

XXIX. HOOG TIJD!

Mijn eigenlijke plan was, naar den hoogen bergrug te gaan en van daaruit te kijken, of de kraaiennesten nog op hun plaats waren, dan wist ik ten minste, dat Lorna in zekerheid was en waar ik haar kon vinden. Ik kreeg pijn in mijn oogen van de glinsterende sneeuw, doch kwam goed vooruit en eer dan ik verwacht had was ik aan den hoogen bergtrand, van waar ik een ruim overzicht op het Doonesdal had. Het bood een zeldzaam schouwspel en het eeuwig groene dal geleek nu een groote witte puddingvorm of schotel. Bij de gedachte, dat Lorna misschien van de koude te lijden zou kunnen hebben, maakte zich een groote onrust van mij meester en daar ik geen enkelen Doone bespeurde, besloot ik mij van die reuzenhelling af te laten glijden en Lorna op te zoeken. Werd ik vervolgd, dan kon ik mij op mijn sneeuwschoenen gemakkelijk uit de voeten maken en gevaar voor schieten was er niet, want bij dit weer gingen de geweren niet gemakkelijk af. Ik hurkte dus neer en plaatste mij in de goede houding; toen liet ik los en vloog pijlsnel de meer dan drie honderd meter lange helling af. Ik was beneden voor ik het wist en ongedaerd. Ik zette mij vlug in beweging en

nam den kortsten weg naar het huis van den hoofdman, dat lang niet zoo diep ingesneeuwd lag als de andere. De vensters waren door de vorst ondoorzichtig, want de bloemen stonden op de ruiten; ik was dus verplicht aan te kloppen.

Ik bereidde mij reeds voor, met een pistoolontbranding ontvangen te worden, doch er geschiedde niets van dien aard. Ik hoorde binnen fluisteren en vlugge voetstapen; toen vroeg een schrill stemmetje: „Wie is daar?” „Ik ben het, John Ridd” antwoordde ik, waarop ik een zacht lachen en snikken vernam; toen werd de deur op een kiertje geopend, nadat de ketting er opgedaan was.

„Steek uw vinger met den bekenden ring er door, jonge man. Als het de goede niet is, dan zie je je vinger nooit meer terug, dat verzeker ik je.”

In mij zelf lachend om de bedreiging van Gwenny, toonde ik den ring door den kier; zij liet mij onmiddellijk in en sloot de deur bliksemsnel achter mij.

In de gang kon ik mij op mijn sneeuwschoenen nauwelijks in evenwicht houden.

„Hoe staat het hier,” vroeg ik bezorgd.

„Slecht, heel slecht,” luide Gwenny's antwoord. Wij kunnen niet gerust meer uitgaan en vertrouwen het nog minder om iemand binnen te laten; wij moeten hier verhongeren. Ik zou wel een stuk uit je wang willen bijten, zoo'n honger heb ik.”

„Barmhartige God!” riep ik, want de honger keek haar oogen uit. Vlug nam ik een stuk brood uit mijn tasch en gaf het haar. Zij beet er gulzig in, schold zichzelf voor een inhalig wezen, hield het stuk brood ver van zich af en liep er mede weg, vermoedelijk om het aan haar meesters te brengen.

Terwijl ik mijn sneeuwschoenen losknoopte, vroeg ik mij met verwondering af waarom Lorna mij niet zelf kwam begroeten. De oorzaak ontdekte ik spoedig; Gwenny riep mij en toen ik in het vertrek kwam, zag ik mijn geliefde, met gesloten oogen en sneeuwwit gelaat achterover in een stoel leunen. Honger en koude hadden haar zoo verzwakt, dat zij bij mijn plotseling bezoek in zwijm gevallen was. Gwenny was ijverig bezig haar stukjes van het grove brood in den mond te steken.

„Gauw, haal spoedig water of sneeuw,” riep ik, „eet het brood zelf maar op, ik heb nog meer.”

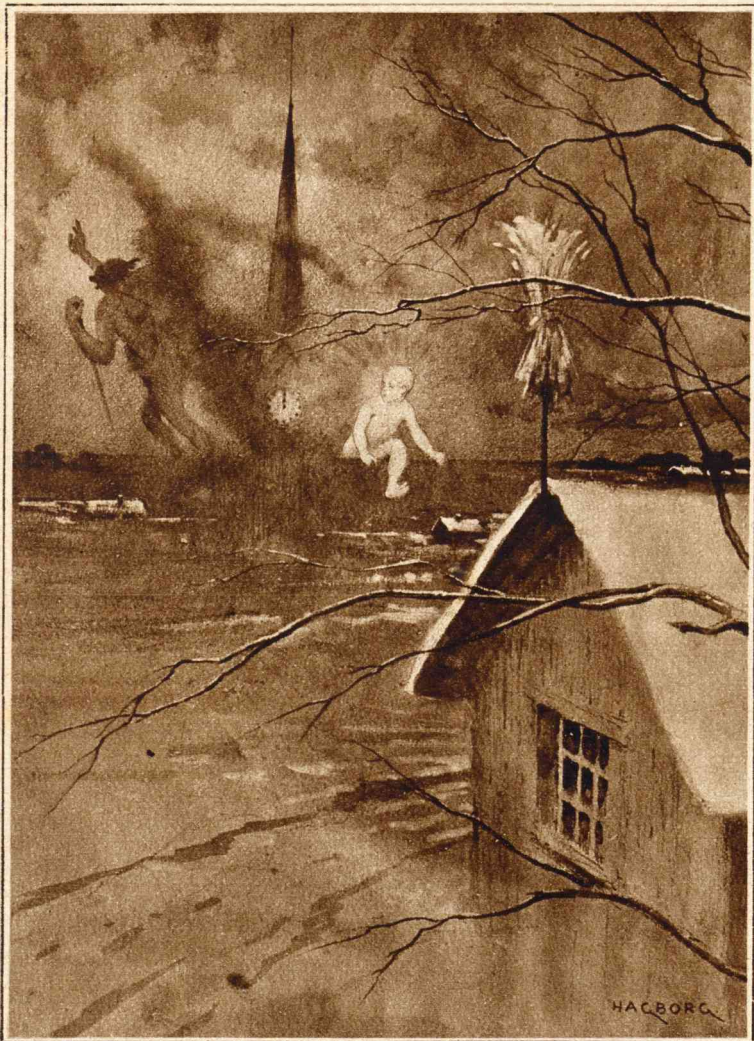
Gwenny liet zich dat geen tweemaal zeggen en terwijl ik trachtte Lorna tot bewustzijn te brengen, at zij met de gulzigheid van een uitgehongerde het brood op. (Wordt voortgezet.)

De Haagsche politie doet ook op de schaats dienst. — We zien hier twee leden van de Duitse Operette Mimi Geynes en Friedel Dotza, kennismaken met de politie.

vend, doch half bewusteloos te voorschijn te halen. Doch naar huis loopen konden zij niet. Ik bedacht mij niet lang, doch nam onder iederen arm een schaap en gebood den mannen er ieder een te nemen, waarna ik den hond bij de andere schapen liet. Zoo droegen wij de eerste vier beesten naar huis en toen keerden wij terug, doch de knechts verklaarden heilig, dat zij geen kans meer zagen, om het nog eens te doen. Dank zij mijn buitengewone lichaamskracht heb ik ze allen naar huis gedragen en nog heden ten dage verhalen de oude menschen aan het jonge geslacht het wonderstuk, dat ik toen heb volbracht.

Drie dagen en drie nachten viel de sneeuw onafgebroken met dezelfde dichtheid en wij moesten hard werken, om het pad van huis naar den stal vrij te houden. Het was in huis zoo donker, dat overal de lampen moesten branden, en het was een verademing, toen op den vierden dag 's morgens tegen elf uur de zon doorbrak. Doch nu begon het zoo geweldig te vriezen, als de oudste inwoners niet hadden beleefd; vele dieren en zelfs menschen stierven van de koude. In dezen winter leerde ik sneeuwschoenen en Noorsche sleden maken. Eliza, die, zooals ik vroeger, meen ik, al eens heb verteld, zeer leergierig was en altijd in boeken zat te snuffelen, kwam op een morgen bij mij met een boek in de hand en vertelde mij dat de bewoners uit de Poolstreken zich zoo vlug konden voortbewegen op zoogenaamde sneeuwschoenen en voor het vervoeren van hun vrachten zulke praktische sleden maakten en dat zij er afbeeldingen van in een boek had gevonden. Het interesseerde mij bijzonder en ik liet mij alles door haar uitleggen; toen ik er een goed begrip van had, probeerde ik het en na veel teleurstellingen en verbeteringen, had ik eindelijk een paar sneeuwloopers gemaakt en ook een flinke slede,

Bij de jaarverwisseling (Naar een oude tekening). Het oude jaar, links van den toren, vervliegt in rook, het nieuwe jaar, rechts, doet zijn intrede.

een Nieuwjaarsdicht geschreven. In den bloeitijd der rederijkerij werd de Nieuwjaarsvreugd opgeluisterd door een stroom van gedichten, liedjes en refreinen, „die den geest ende sinnen konden verheugen ende verquicken”. En daarvan stammen o.a. af, de Nieuwjaarswensen, welke thans nog door de kinderen worden opgezegd en de oneindige wenschenreeks van den onsterfelijken Thomas-vaer.

Na de invoering der Reformatie werden verscheidene oude gebruiken, 't zij als „onnutte superstitiën”, 't zij als „ongeregeldheden”, verboden, althans in de steden. Aan 't nieuwjaarszingen werd te Amsterdam al terstond een einde gemaakt. De nieuwe regering had er zich in 1578 op 't kussen gezet, en toen 't de laatste dag van het jaar was, werd de stadsklok geluid en al 't volk liep tezamen voor 't stadhuis, en een venster in de voorpui ging open, waar een secretaris het hoofd doorstak en las:

„Also Mijne Heeren van den Gerechte verstaen, dat in voortijden vele ongeregeltheden gebeurt zijn met singen ende spelen van 't Nieuwejaar bij de straten ende voor der goede luyden deuren, daerdoor groote

vergaderinge van volck quam te vallen op de straten; 't welck Mijne Heeren niet willende lijdē, interdiceren ende verbieden daer omme eenen igelicken, jonck ende oud, 't Nieuwejaar te singen of spelen bij de straten, noch voor der goede luyden; op pene van 't overste kleed te verbeuren, 't welck des Heeren dienaers ende de wacht deser stede geautoriseert wordt eenen igelicken van de genen, die bevonden sullen werden te singen ende spelen, af te mogen nemen.”

Nu wist de gemeente, waar ze zich aan te houden had.

In andere steden hield dat Nieuwjaarszingen nog veel langer stand.

Te Nieuwpoort vaardigde de regering er nog in 1758 een verbod tegen uit: „Niemand, 't zij jong of oud, zal vermogen Nieuwjaar te zingen, of in iemands huizen te loopen en den luiden iets of te eischen of te nemen,” enz.

Te Koevorden besloot de kerkeraad den 13den December 1770 aan de regering der stad te verzoeken, „dat oudt en slegt gebruik, dat op Nieuwjaarsdag lange heeft plaats gehad, met betrekking tot het uitdelen van zo genoemde Nieuwjaars- of ijzer-koeken aan straotloopers,” te verbieden en af te schaffen. Maar, helaas! de kerkeraad ontmoette „schroomelijken tegenstand,” en de Drentsche Volksalmanak van 1842 verzekerde, „dat men toen nog aan datzelfde euvel mank ging.” Weer in andere plaatsen had men 't nieuwjaarszingen vervangen door een collecte op Oudejaarsdag, uitwier opbrengst aan de „smalle gemeente” gort en meel werd uitgedeeld. Maar als de Amsterdamsche Heeren van 1578, na hun verbod van zingen en spelen, mochten hebben gemeend, dat ze voortaan een stil en rustig Nieuwjaar zouden krijgen, hebben ze zich bedrogen gezien; het „houden van 't oude in 't nieuwe,” het schieten, het wenschen en het drinken bleven als weleer, en nacht en dag even rumoerig. 't Schieten zouden zij wel graag verboden hebben, maar 't was onmogelijk, omdat het zulk „een oude gewoonte” was, en de burgerij niet geloofd zou hebben, dat er een nieuw jaar gekomen was, als zij geen schieten had gehoord. Er gebeurden echter wel eens „baldadigheden en verregaande moedwilligheden” bij en daarom had de Regeering 't al meermalen „zeer scherpelijk verboden”, „nogtans hetzelfde, als een oude gewoonte, oogluikende laten passeeren.” Maar in den nacht van 1760 op 1761 hadden de baldadigen „een groot misbruik van gemelde toelaattinge gemaakt,” en nu werd 't dan heel ernstig verboden; echter met dezelfde oogluiking als te voren.

In October 1868 was dat schieten wederom een ernstig punt van overweging in den Amsterdamschen gemeenteraad.

En hoe het thans daarmede gesteld is, kunt u wel hooren in den Nieuwjaarsnacht om 12 uur. Nog altijd wordt er geschoten, al gebeurt 't heel stiekum, en

veelal heeft het vuurwerk de plaats van schieten ingenomen. De fabrieken laten haar stoomfluiten minuten lang gillen en in de havens is het soms een oorverdovend lawaai van sirenen, stoomfluiten enz. Ook de locomotieven van de stoomtreinen doen mee aan dat gilconcert, dat de menschheid met de jaarwisseling in kennis moet stellen. Op Nieuwjaarsdag zeggen de kinderen hun versje op en de ouderen zenden hun visitekaartje naar kennissen en verwanten, maar toch raken deze Nieuwjaarsgebruiken meer en meer op den achtergrond. Alleen te Ootmarsum gaat de nachtwacht, ter wille van de traditie, zijn ronde doen, terwijl hij het oude lied zingt:

Komt, burgers komt, nu allen terstond
Het nieuwe jaar ingetreden.
En 'k wensch U op deez' vasten grond
Veel heil, geluk en zegen.
Het oude jaar dat is verdweën,
Het nieuwe zijn wij weer ingetreën.

Het heeft heel wat voeten in de aard gehad om de herinnering aan vroegere eeuwen bewaard te doen blijven.

Tot slot van ons artikeltje wenschen wij onzen lezers van harte een jaar van gezondheid, van heil en zegen!

N. J. A.

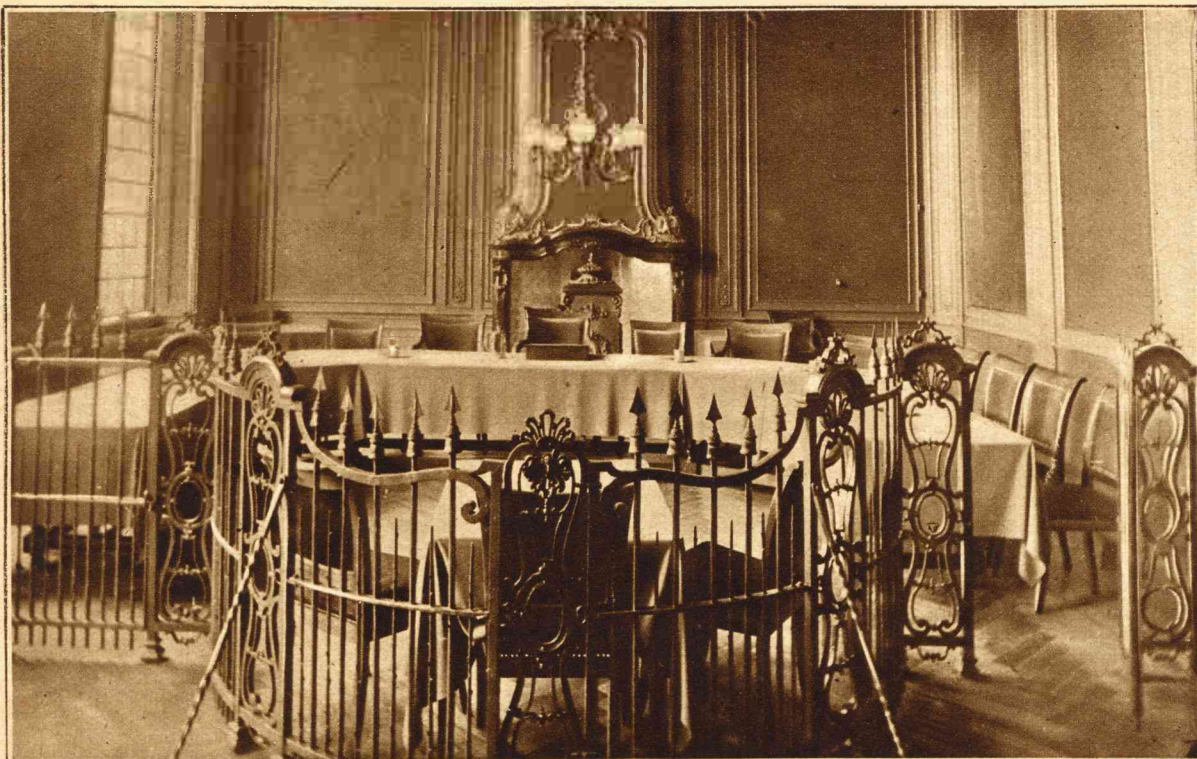
Het aanbieden van de Nieuwjaarskoek.

De trompetter van den toren biedt zijn Nieuwjaarswensen aan. 1624.

De Nieuwjaarswensch van den lantaarnopsteker, opgedragen aan de burgers der stad, bij den aanvang van het jaar 1843.

HET STADHUIS TE GOES. — Interieur van de Raadszaal. Het ijzeren hek vormt de afscheiding tusschen het gedeelte, waar de raadsleden plaats nemen, en het gedeelte, dat voor het publiek bestemd is.

BANGE UREN

OUDEJAARSAVOND-VERTELLING door SIMON MOS

De oude scheepskapitein Wervershof zou bij ons den Oudejaarsavond doorbrengen.

Hij was sinds eenige jaren gepensionneerd en woonde een paar huizen van ons af op kamers. Getrouwd was hij nooit geweest, en met de enkele familieleden, die hij nog bezat, hield hij geen conversatie. Na zijn vestiging hier in de stad was hij lid van de sociëteit geworden en als zoodanig had ik hem leeren kennen als een rechtschapen en braaf mensch; een eerlijk man, die voor zijn meening durfde uit te komen als dit noodig was en zonder omwegen recht op zijn doel afstevende.

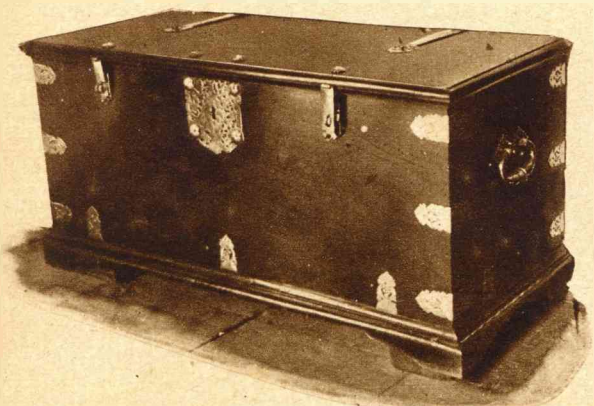
Ik mocht hem graag en de sympathie scheen wederkeerig, want weldra kon ik mij tot zijn beste vrienden rekenen. Hij kwam dikwijls eens opgelopen, verveelde zich nu hij niets meer omhanden had, en maakte graag een praatje. Ook mijn vrouw zag hem met genoegen komen, daar hij niet veeleischend was en zich overal in kon schikken, zelfs in het eenvoudigste. Hij kwam niet „op visite,” verontschuldigde hij zich dan, „zoo maar eens praten over koetjes en kalfjes. Mevrouw moest maar precies doen als anders, gewoon, sans compliments; voor een oud-zeeman was alles goed genoeg.” Dit als mijn vrouw verklaarde, dat de thee al afgetrokken of de koffie wat slap uitgevallen was.

Wij zaten tegenover elkaar bij den haard, hadden club-fauteuils wat dicht bij het vuur geschoven.

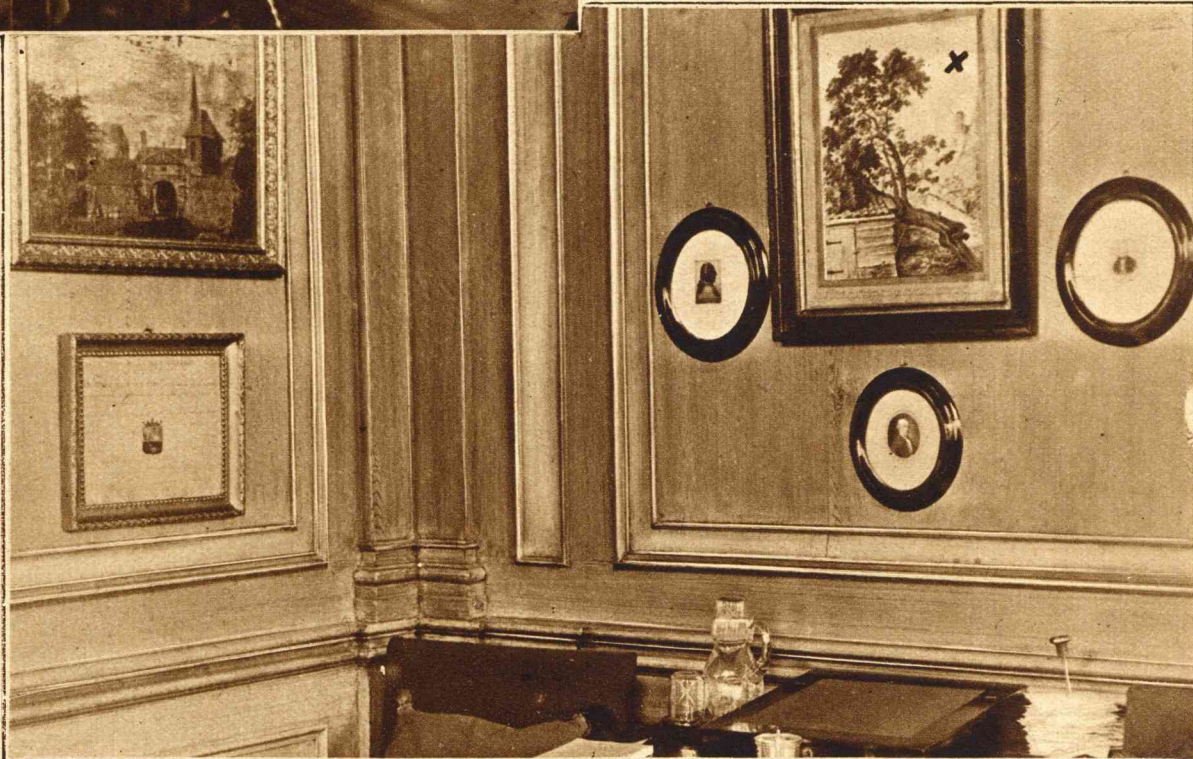
Buiten was het grimmig koud; vriezen deed het wel zoo goed als niet, doch er woei al dagen aaneen een huiveringwekkende Zuid-Ooster, soms gepaard met snerpemde buien hagel en sneeuw, die echter niet vast was, maar als een pappende brijmassa op de straten bleef liggen.

„Dat zal niet veel gebeurd zijn, kapitein,” zei ik, toen we beiden een sigaar hadden opgestoken, „dat u den Oudejaarsavond aan wal hebt doorgebracht?”

„Neel Slechts een enkelen keer... meestal was ik op zee,” antwoordde hij.

HET STADHUIS TE GOES. — Een der antieke kisten, welke rijkelijk met kunstig bewerkt koper-beslag versierd is.

HET STADHUIS TE GOES. — In de burgemeesterskamer hangt een schilderij, waarop een afbeelding voorkomt van den boom, die door Jacoba van Beieren geplant is en die zich thans nog bevindt in „t slot Ostende” te Goes.

„Dat lijkt me toch minder prettig,” oordeelde ik, „dàn zal er wel niet veel poëzie in zijn... zoo geheel van familie en kennissen verlaten, op die groote zee?”

„Och,” zei hij, schouderophalend, „dat valt nog wel mee... een schip is een wereldje op zich zelf, moet u weten... nu weliswaar niet meer zoo als vroeger... toen de radio-toestellen en draadloze telegrafie nog onbekend waren... maar op dien avond weten passagiers en bemanning er toch wel eenige poëzie in te brengen... vooral als de omstandigheden eenigszins meewerken... wind en zee niet al te onstuimig zijn.”

„En heeft u dat altijd zoo getroffen?... is nooit de avond eens mislukt?” informeerde ik nader.

„Neel! We hebben steeds allergeenoglijkst de jaarwisseling gevierd, als ik op zee was... alleen één keer... maar, toen was er eigenlijk ook geen sprake van geweest dien avond te vieren, omdat we gedacht hadden op Oudejaarsavond veilig in de haven te zullen zijn,” onderbrak de kapitein zich zelf, „dien keer echter heb ik op Oudejaarsavond een paar bange uren doorgemaakt.”

„Zoo!” zei ik, de asch van mijn sigaar kloppend, terwijl ik daarna den spreker vragend aanzag.

De kapitein zweeg echter en blikte afwezig in het vuur.

„Misschien zou u ons dat voorval eens willen verhalen?” vroeg ik, niet weinig nieuwsgierig geworden.

„Als ik u daarmee een plezier kan doen, met genoegen,” antwoordde de kapitein, „vooral als het mevrouw ook interesseert?”

Toen zij verklaarde heel graag te willen luisteren, en ons voorzien had van een dampenden grog, van arak-punch, stak de kapitein van wal.

„t Is al heel wat jaren geleden,” begon hij zijn verhaal, „ik was nog zeer jong en deed mijn tweede reis

als derde-officier op de Cleopatra van de maatschappij Oceaan... Wij waren op de terugreis naar het vaderland... t Schip liep best... De Cleopatra was een van de grootste stoombooten toentertijd... We waren geladen met stukgoederen en hadden heel wat passagiers aan boord, waaronder eenige kinderen... De reis was bijzonder voorspoedig gegaan... weinig oponthoud onderweg... vlug bunkeren in de havens... vrij goed weer en een heldere lucht voor den tijd van het jaar... Onze oude, een kapitein met ruim twintig jaar dienst, was een bekwaam zeeman... een vriendelijk mensch... en een rechtvaardige chef... We hielden van hem... Ook de bemanning mocht hem graag... en de passagiers waren bijzonder met hem ingenomen... Hij was getrouwd... maar zijn huwelijks-geluk liet veel te wenschen over... Hij had een jonge vrouw... heel wat jonger dan hij... bijzonder mooi... vrolijk, dertel en levenslustig... maar — zooals later bleek — niet al te netjes in handel en wandel... Méér wil ik er niet van zeggen... Zulke vrouwen zijn evenwel allerminst een geschikte echtgenoot voor een zeeman... die meer van huis is dan er in... En deze vrouw scheen de afwezigheid van haar man niet te kunnen verdragen... zij zocht allerlei afleiding... hetgeen stof opleverde tot verschillende praatjes... Dat gaf heel wat strubbelingen, als hij weer binnen was, natuurlijk... En eens, toen hij weer van een lange reis terug, kwam, vond hij haar niet meer in hun woning... zij was vertrokken en

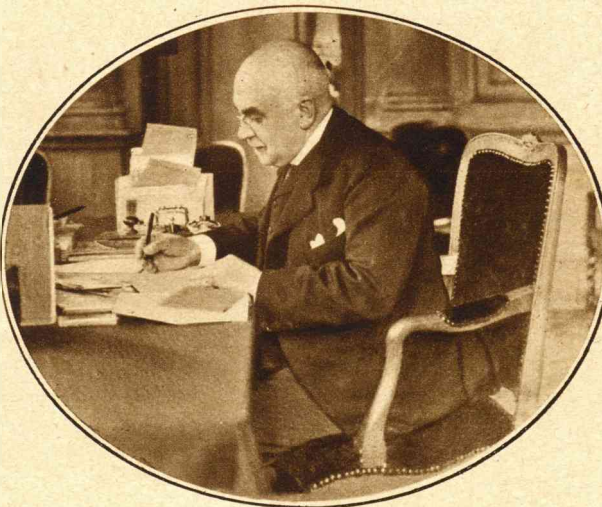
HET STADHUIS TE GOES. — De gang op de eerste verdieping, waar verschillende vertrekken van gemeentewerken op uitkomen.

niemand wist waarheen. Eerst dachten we allemaal, dat de kapitein toen over zijn leed heen was.... Hij scheen zich aanvankelijk prettig te voelen.... zeer verlicht.... als 't ware van een last bevrijd.... Later bleek, helaas! dat dit slechts voorgewende tevredenheid was geweest.... Hij deed wel, of die heele affaire hem niet meer schelen kon.... maar in zijn hart was hij blijkbaar onvoldaan....

Langzamerhand begon hij veel te weten van die scheiding.... trok het zich erg aan.... Hij hield klaarblijkelijk nog altijd van die vrouw, kon haar beeld niet uit zijn dagelijksch denken verdrijven.... Vooral als we binnen waren, in de plaats waar zij gewoond hadden, was hij alle dagen stil en in zichzelf gekeerd.... of soms ongemakkelijk uit zijn humeur.... En hij monterde eerst weer op, als wij uit de haven vertrokken waren....? Op de uitreis werd hij dan, naarmate we verder kwamen, steeds tevredener en veel spraakzamer.... Maar waren we weer op de thuisreis, dan veranderde zijn gemoedsgesteldheid schier met den dag.... en hoe dichter wij de haven van bestemming naderden, hoe narriger en nukkiger hij werd.... Op de reis, waarvan ik u nu hier vertel, was hij al heel stil en buitengewoon in zichzelf gekeerd.... Hij was zelfs barsch en onvriendelijk tegen de passagiers.... en meer dan eens verdachten de officieren hem er van, meer rum te hebben gedronken dan voor zijn prestige gewenscht was.... Zooals ik straks zeide: we hadden een verbazend vlugge reis, en alles wees er op, dat we nog in het oude jaar binnen zouden zijn, „Oud en Nieuw” in den huiselijken kring, of daarbuiten, maar in elk geval aan den wal in het vaderland konden viëren.... Op 31 December werd het echter, tegen den middag, ruw en buiig.... het had heel veel weg van het weer der laatste dagen.. Sneeuw, hagel, regen, storm!.... van alles wat!.... Dan een dof-grijze dikke lucht.... Onstuimige zee.. Bergen water soms.... kokend hol.... schuimkoppen....

De oude was reeds van den morgen af onrustig.. Erger dan de vorige dagen, het was ons allemaal opgevallen.... Onduidelijk voor zich uit sprekend, was hij dan hier, dan daar!.... gaf telkens blijk van zijn ongedurigheid door allerlei tegenstrijdige bevelen.. Om vier uur 's middags nam ik de wacht op de brug van hem over.... en, zooals gebruikelijk is, alle bijzonderheden, die op de navigatie van het schip van invloed kunnen zijn.... Onder meer ook den koers op het kompas, dat wil zeggen: de richting, waarin de roerganger het schip moet sturen.... Kompas en dieplood zouden voorloopig de eenige wegwijzers zijn.... Want ofschoon het op dit uur al stikdonker was, was het licht van den vuurtoren nog niet in zicht.... wanneer dat licht werd opgemerkt, en het zich bevond op een bepaalde plaats ten opzichte van het schip, moest een andere koers worden gevaren.. het licht van verschillende boeien zou ons dan verder behulpzaam wezen.... Maar zóóver waren we nog niet, dan zou het wel avond, of middernacht geworden zijn.... Ofschoon ik toen nog over weinig ervaring te beschikken had, verbeelde ik me toch, dat we te veel Westelijk koersten.... en ik kon niet nalaten mijn meening den oude bekend te maken.. Eerst keek hij mij verschrikt en kwaad aan, maar

scheen dadelijk te kalmeeren.... Hij klopte mij vaderlijk op den schouder en zei bedaard: „Laat u dat maar aan mij over, mijnheer!” Nu, het was ook zoo; de kapitein zou het wel beter weten dan ik, natuurlijk!.... Toen ik evenwel, vier uur later, de wacht overgaf aan den eersten officier, maakte ook hij onmiddellijk de opmerking, dat ik op dat moment zeker eenige streken uit den koers was.... En met verbazing hoorde hij aan, dat ik reeds zooveel uren in die richting had gevaren, op last van den kapitein.. Op verzoek van den eersten officier ging ik daarna

HET STADHUIS TE GOES. — De burgemeester van Goes, de heer G. A. Hajenius in zijn werkkamer.

met hem in de kaartenhut, ten einde de kaart nader te raadplegen.... Al spoedig bleek ons toen, dat de kapitein zich vergist moest hebben en dat wij werkelijk eenige streken uit den koers waren.... Onmiddellijk daarop werd den roerganger de verbeterde koers opgegeven.... Aangezien de kapitein in zijn hut was en vermoedelijk sliep, wilden wij hem liever niet storen, ook al in verband met zijn slecht humeur en zijn ongedurigheid dien dag.... Wij waren toen oogenscheinlijk nog tamelijk ver van de kust verwijderd, anders zouden we, door die vergissing van den oude, weldra in gevaar verkeerd hebben.... Na de koersverandering loefden we sterk op.... vrij wel recht tegen wind en golven.... de zee leek nog onstuimiger.... de storm scheen nog meer aangewakkerd.... ik bleef mij in de nabijheid van de brug ophouden.... We vorderden daarna slechts langzaam, ofschoon de machine met volle kracht haar uiterste best deed.... Het zal ongeveer tien uur in den avond zijn geweest, toen plotseling de oude uit zijn hut kwam.... hij was zonder jas en pet.... Blijkbaar had hij geslapen, en vermoedelijk ruw-wakker geschrikt door het een of ander, stootte hij de brug op.... liep regelrecht naar het kom-

pas en zag den veranderden koers.... Daarop begon hij te bulderen en uit te vallen tegen den eersten officier, zoodanig, dat enkele matrozen kwamen luisteren wat er aan de hand was.... Ook de roerganger kreeg een uitbrander, dat hij van schrik ineenkromp, toen hij hem toeblulderde onmiddellijk eenige streken Westelijker te sturen.... Gelijktijdig stelde de kapitein de machine-telegraaf op „Halve kracht.” Dadelijk verminderde de vaart van het schip, dat daardoor in dit holle water minder gemakkelijk te besturen werd.... weldra slingerde het zóó, dat enkele passagiers aan dek kwamen.... De eerste officier vond het beter voorloopig niets terug te zeggen, doch zich ten tweeden male op de kaart te overtuigen.... Toen hij weer op de brug kwam, wist hij zeker, dat hij gelijk had.... Bovendien was thans het licht van den vuurtoren duidelijk zichtbaar, daar de lucht iets minder dik werd.... Uit alles bleek, dat het schip geheel uit den koers was, en dit reeds lang, veel te lang.... Er diende onmiddellijk te worden ingegrepen.... waarschijnlijk was het reeds te laat.... Er was evenwel niets met den kapitein te beginnen.... Hij had gelijk.... Zouden wij het beter weten dan hij?.... „Wie is hier de commandant?” schreeuwde hij. „Van de brug af, stommelingen!.... Er af, zeg ik je!” En toen de eerste officier en ik doordrongen, om den roerganger behulpzaam te zijn het roer om te gooien, loste hij à bout portant een revolvershot.. gelukkig zonder iemand te treffen.... Meteen draaide de kapitein de handle van de machine-telegraaf op „stop”.... Wij trachtten nu, de eerste officier voorop, die inmiddels ook zijn revolver had getrokken, voorzichtig den kapitein te naderen.... om althans den machinist een telegraaf-sigitaal te kunnen geven.... de machine weer op „volle kracht” aan te zetten.... daar het schip weldra ten prooi aan wind en golven zou zijn.... Doch dit was hoogst gevaarlijk, aangezien de kapitein zich achter een luchtkoker had verscholen en van daar zijn revolver deed knallen.... Eindelijk werd hij, met behulp van eenige matrozen, met vereende krachten overmeesterd en gebonden naar zijn hut gebracht, waar de dokter hem zorgvuldig onderzocht en verder behandelde.... Het ingrijpen van den eersten officier was juist op tijd geweest.... we waren reeds zoover afgeweken van den goeden koers, dat het bitter weinig had gescheeld, of we waren op de krijtrotsen aan de kust te pletter geloopt....

Met heel veel moeite en toberij hebben we toen het verlorene moeten inhalen.... En met dat al, was het een groot stuk in het nieuwe jaar, eer we goed en wel en veilig binnen waren....

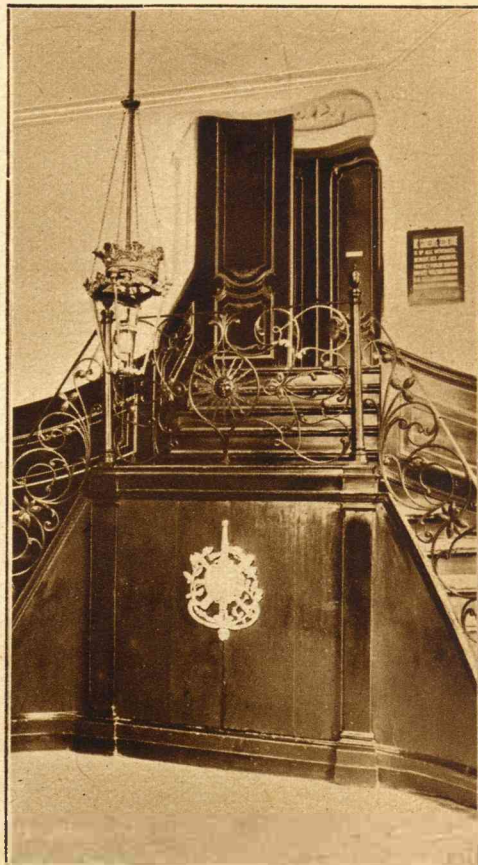
Dát was de reis, waarop we géén Oudejaars-avondgenoegens aan boord mochten smaken.... waarop we zelfs den overgang van oud tot nieuw niet eens gemerkt hadden.... Gelukkig vernamen de passagiers eerst bij het verlaten van het schip van het ongelukkig voorval op de Cleopatra, dien nacht....

„En de kapitein?” vroeg mijn vrouw, met een zucht, toen de verteller klaarblijkelijk geëindigd had.

„Het was zijn laatste reis geweest,” besloot de verteller zijn verhaal, „nóóit heeft hij meer een voet op een schip gezet.... Hij was dien Oudejaarsnacht plotseling krankzinnig geworden.”

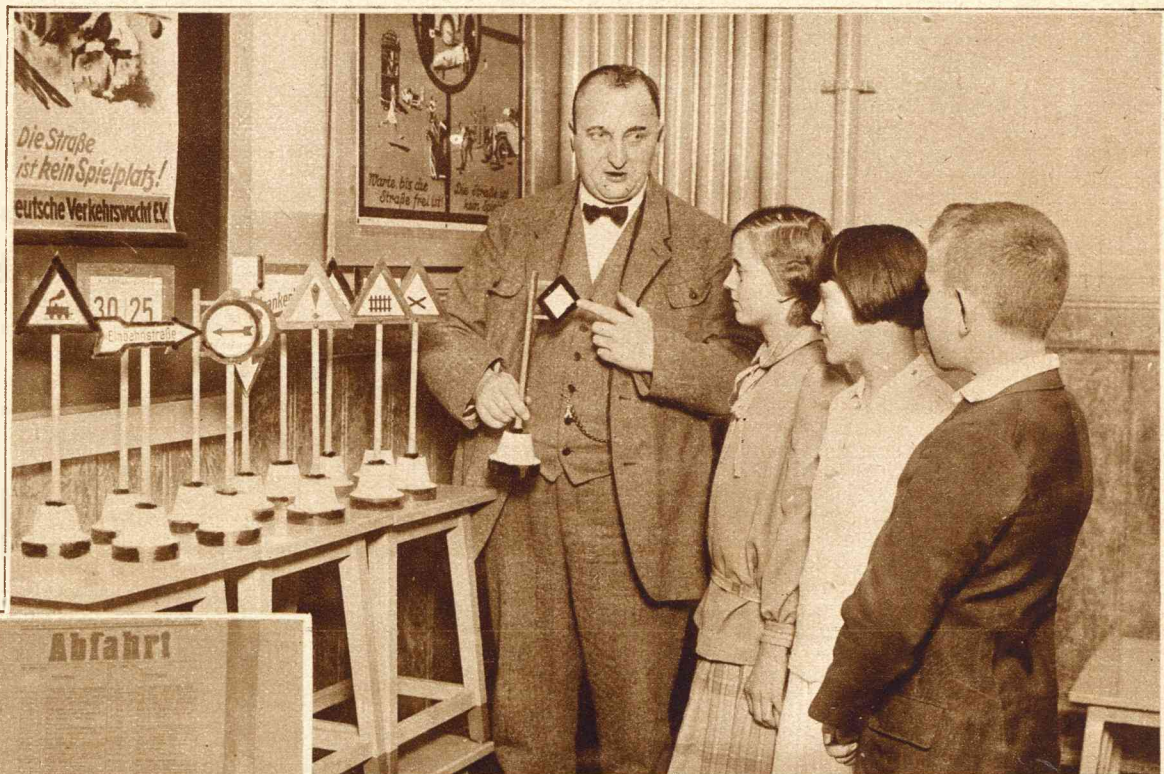
HET STADHUIS TE GOES. Kijkje in de burgemeesterskamer.

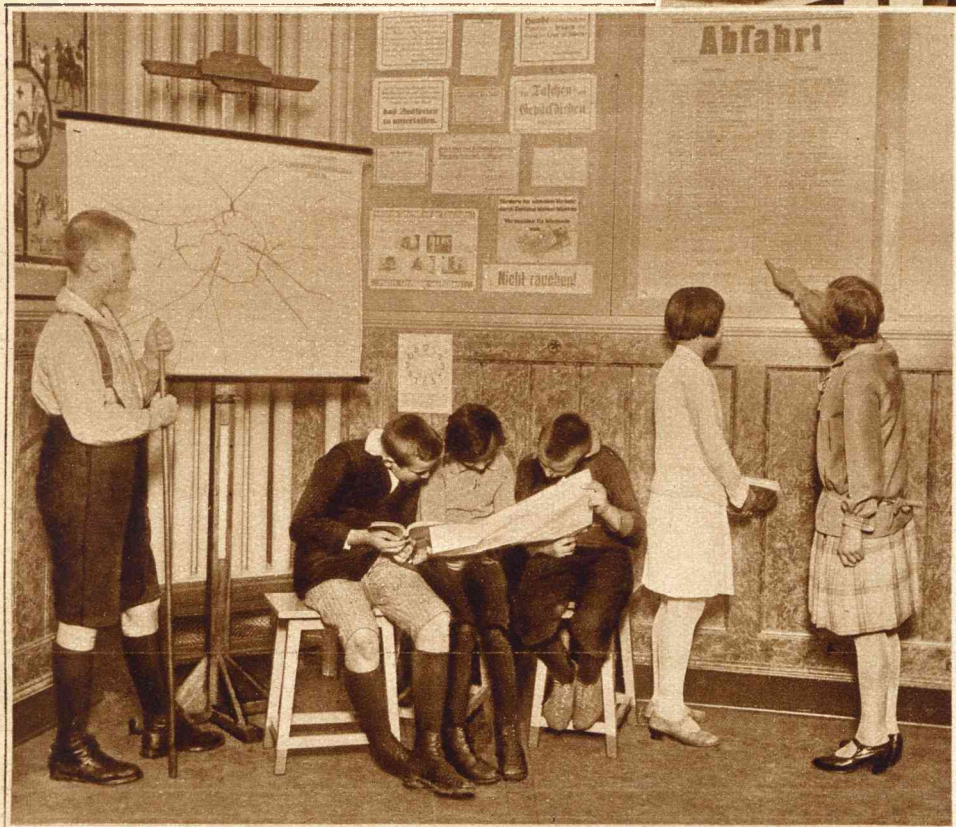
HET STADHUIS TE GOES. — Kiekje van de hal met de gesmeed ijzeren trapversieringen.

VERKEERSONDERRICHT ALS ONDERWIJSVAK

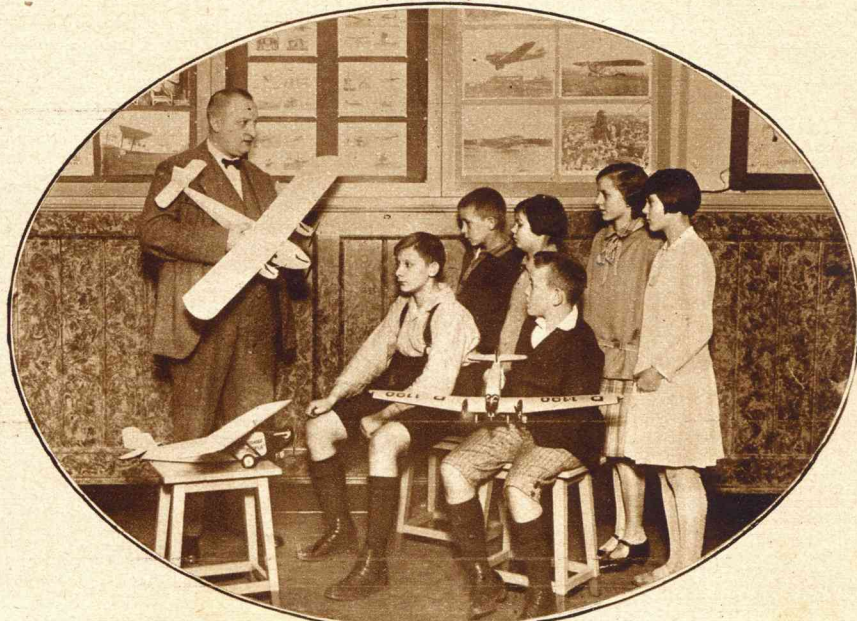
Een onderwijzer van een volksschool in Berlijn heeft na jarenlangen arbeid een verzameling van beelden en modellen van post-, spoorweg-, straat-, water- en luchtverkeer samengesteld en heeft het Verkeersonderricht in het leerplan der school opgenomen. Een dergelijk onderwijsvak zou voor de scholen in onze groote steden vast niet overbodig zijn, daar het toch maar al te vaak voorkomt, dat de menschen en vooral de kinderen slecht met de wetten en de regels van het verkeer op de hoogte zijn. De talrijke teekens en borden zijn voor velen nietszeggende dingen, omdat de beteekenis daarvan niet begrepen wordt en daardoor juist gebeuren er zooveel ongelukken. Op welke wijze de Berlijnsche onderwijzer den kinderen de verkeersregels leert, toonen onze foto's duidelijk.

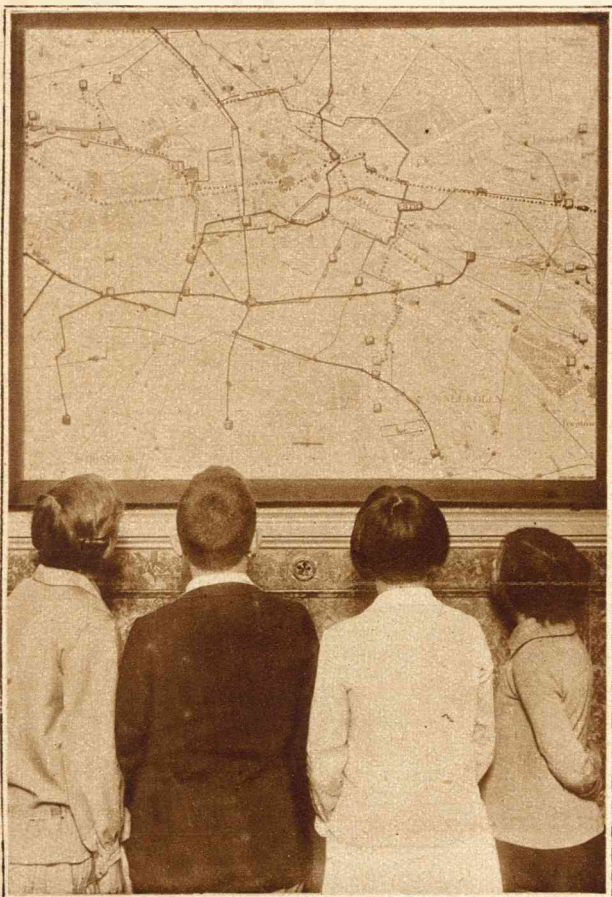
De onderwijzer legt de beteekenis der verkeersborden uit, welke in de straten van Berlijn geplaatst zijn.

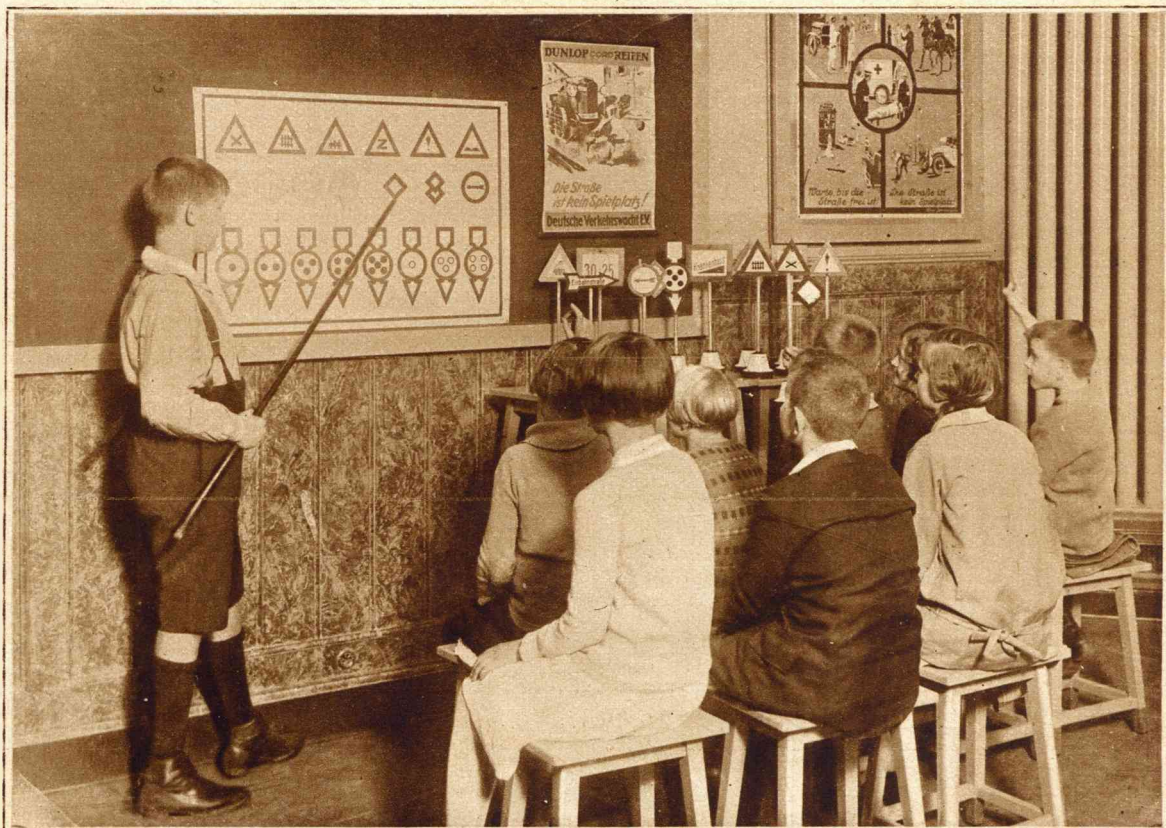
Onderricht in het lezen van verkeerskaarten en dienst-regelingen.

Den kinderen worden vliegtuigmodellen getoond, waarbij tevens onderricht gegeven wordt in de regels van het luchtverkeer.

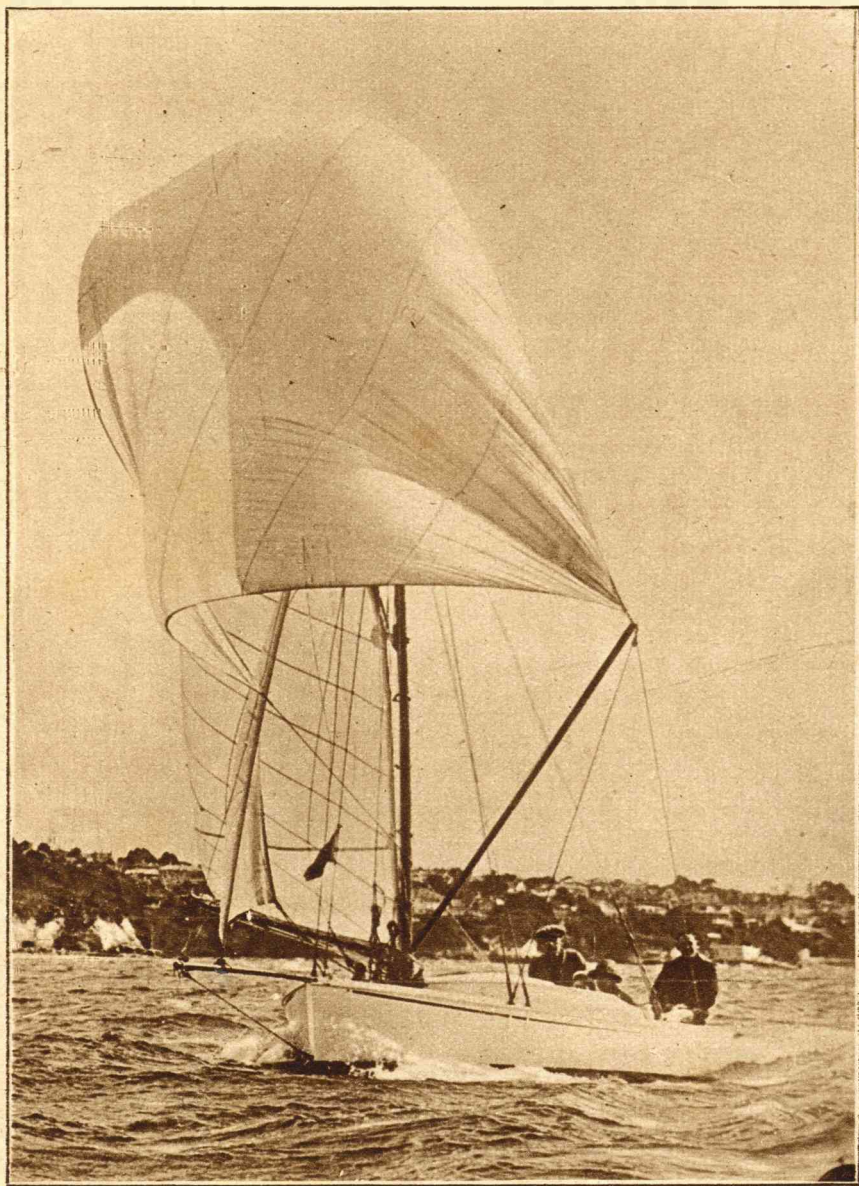

Op een verkeersplan der stad Berlijn worden de verbindingen en de kortste wegen duidelijk gemaakt.

Verklaring der teekens, welke voor het wagen- en autoverkeer noodig zijn.

TUTTI FRUTTI

EIGENAARDIGE ZEILVOERING

Een zeilboot in Auckland, Nieuw Zeeland, waar de zomer regeert, nu hier de winter zijn scepter zwaait, met de daar gebruikelijke, eigenaardige zeilvoering.

HET DIKSTE JAPANNERTJE

Hoewel pas drie jaar en acht maanden oud, weegt deze kleine afstammeling van het over het geheel kleine en magere Japansche ras, niet minder dan bijna 100 pond.

DE KLIMMENDE VISCH

Een zalm, die een speciaal ten behoeve der visschen, in de water-vallen der electriche lichtfabrieken in Dowieville (Californië) aangebrachte „visch-ladder" beklimt. Zooals men wret, trekken de zalmen de rivieren op om kuit te schieten. Daar hier de stuw-werken de rivier afslo-ten, heeft men deze „ladder" ge-maakt.

HIJ ZORGT VOOR DE SLECHTE TIJDEN

Een belangwekkende foto van een egel, die zich een appel op zijn stekels gespietst heeft, om die bij zijn wintervoorraad te bewaren.

OM VERWISSELING TE VOORKOMEN

In de reuzenstad New York zijn de kraamvrouwenziekenhuizen zóó vol, dat het zeer gemakkelijk zou kunnen voorkomen, dat de baby's die er zijn opgenomen, verwisseld worden. Men moest daarom een methode zoeken om dit gevaar te vermijden en men heeft die gevonden in naam-halskettingen. De baby's krijgen n.l. een halsketting om, saamgesteld uit kralen, waarop letters staan, die den naam van het kind vormen. Boven ziet men het kind met den ketting om, beneden hoe de ketting wordt saamgesteld.

Midden in het ijs. haast geen ruimte om zich te bewegen, zitten ze gevangen in de kleine ruimte, voor hen open gehouden. Maar al hebben ze dan ook niet veel bewegingsvrijheid, te eten krijgen ze genoeg, al was het maar alleen van de duizenden wandelaars, die met het mooie winterweer met hun kinderen naar het park gaan „om

EEN BEELD ZOOALS MEN DAT IN DEZE DAGEN

N DEZE DAGEN IN ONZE PARKEN KON ZIEN

de eendjes te voeren". Maar hoeveel vogels zijn er niet, die geheel aan zichzelf zijn overgelaten, en die op den hard-bevroren bodem niets kunnen vinden, „Spaart de vogels", heet het op de overal door de Vereeniging voor Dierenbescherming aangebrachte borden. — „Voedert de vogels" zouden wij er in dezen tijd liever op zien staan.

ALS HET HART SPREEKT

DOOR ROSA CORTHAUTS—VAN PUIJENBROEK

minuut over om een meisje vóór haar acht-

No. 2

tiende jaar thuis te houden... Wij zijn dat zoo gewoon in onzen stand.... En dan als Eefje achttien jaren is, moet ze in de wereld gebracht worden.... dat gaat met een groot feest gepaard."

Jan keek verbijsterd, zag reeds dat feest, die onkosten....

"Daar sta je van te kijken, hè?" zei ze met een poging tot glimlachen. "Ja, Jan, zoo gaat dat bij ons."

"Schenk me nog een portje in!" knikte Jan naar zijn glaasje. Hij huiverde, of hij koorts had. In één teug dronk hij het glas leeg. Toen stond hij op. "Ik ga naar Benthuizen."

"Wil je hem zeggen, dat hij er op rekent, dat Piet, als hij student is, meer geld noodig heeft?"

"Hermina! Ik zou...."

"Blijf je hier lunchen?"

"Ja, graag!"

Dale ging naar het kantoor. Straks, tijdens hun lunch, zou hij over de onmogelijkheid van Piets vertrek beginnen, nam hij zich voor. Bepottelijk van hem om zoo teergevoelig te zijn. Als hij nu al zijn wil niet doorzette, wat zou het gevolg zijn van zijn zwakte? Op het kantoor viel hij in een zetel neer:

"Jongen, jongen! voogd zijn is geen kinderspel! je moet me helpen, Benthuizen! Daar komt me nog wat kijken! Eva nog een jaar op kostschool te Brussel. Dolly nog wel vijf misschien! En Piet moet naar Leiden! Zij... zij wil het! Waar halen we het geld vandaan? Ik moet je nu al waarschuwen, dat je er op rekent voor Piet.... Zeg, zou het niet gewenschter zijn, haar de boeken eens voor te leggen? Mijn zwager is nu vier weken dood. Je denkt, dat we haar nu zoo stilletjes aan wel mogen voorbereiden om groote uitgaven te vermijden."

"Och! Het zal best gaan. Ik heb enkele goede postjes kunnen boeken en met mijn geld nu in de zaak heb ik meer mijn handen vrij."

"Zooals je wilt, maar ik vind het mijn plicht je toch te waarschuwen."

Benthuizen liep een paar maal het kantoor op en neer, de handen in de broekzakken en spelend met zijn sleutels. Hij was groot en breed geschouderd. Zijn innemend, glad geschoren gezicht, een beetje blauw om de kin, getuigde van een vastberaden karakter; zijn oogen met een eenigszins droomerige uitdrukking, waren donker en goedig; zijn zwart haar, reeds grijzend aan de slapen, krulde een weinig. Hij was een man in den vollen bloei, in de volle kracht van zijn leven.

Zijn vader was van jongsaf op de fabriek geweest en had in zijn laatste jaren daar een der voornaamste plaatsen bekleed. Hij, Laurent, had een zeer verzorgde opvoeding genoten en zich voor den handel bekwaamd. Toen de plaats van procuratiehouder vrijkwam, werd hij aangesteld. Hij bleef voor Dale staan:

"Hoe ontving Piet het nieuws?"

Ze beheerschte zich met kracht, wilde graag over de andere kinderen beginnen, maar zou ze haar tranen wel kunnen bedwingen? Toch moest ze hem zeggen, dat ze van haar jongens méér verwachtte dan fabrikant zijn: gestudeerd, iets kunnen presteeren later: dokter, advocaat, die hadden een titel waar men tegen opzag.... In haar huwelijk met een man van burgerlijke afkomst had ze dit pas begrepen.... Nee, Piet mocht geen fabrikant worden, daarbij, de jongen verzette er zich ook tegen. Een bewijs, dat ook hem het burgerlijke tegenstond. Natuurlijk kon dat ook niet anders! Zij, de moeder was immers van adel!?

Jan, ontroerd door haar lang stilzwijgen, vroeg, om haar uit haar gepeinen op te wekken: "Heb je nog genoeg port in huis, Hermina!?"

Ze schrok op, had moeite haar zelfbeheersching te bewaren.

"Verontschuldig me, Jan. Ik was met mijn gedachten...." Ze deed een vaag teeken in de lucht, als verjoeg ze iets denkbeeldigs.

"Sprak je niet van port? Ik weet niet...."

"Zal ik je van alles wat zenden? Toe.... laat me nu maar.... nee.... je moet niet weigeren," weerde hij toen ze tegen zijn voorstel inging. Ze kleurde hevig. Hoe kwam hij er bij? Haar een mand wijn zenden, haar....?

"Voor je verjaardag," opperde hij. "Kom, ik zal het maar doen. Dina zal het ook wel goedvinden."

"Nee," weigerde ze beslist. "Dank je wel, Jan. Als ik er noodig heb, zal ik wel bestellen."

't Is natuurlijk om Dina, dacht hij. Wat mijn goede vrouw haar in den weg gelegd heeft, weet ik niet. Die kale adel! Trotsch als een pauw is ze! Nu ze moet het maar zelf weten! Ik zal haar nooit meer iets presentereeren.

"En Eva is nu zeventien," begon hij. "Ze blijft nu zeker van kostschool thuis?"

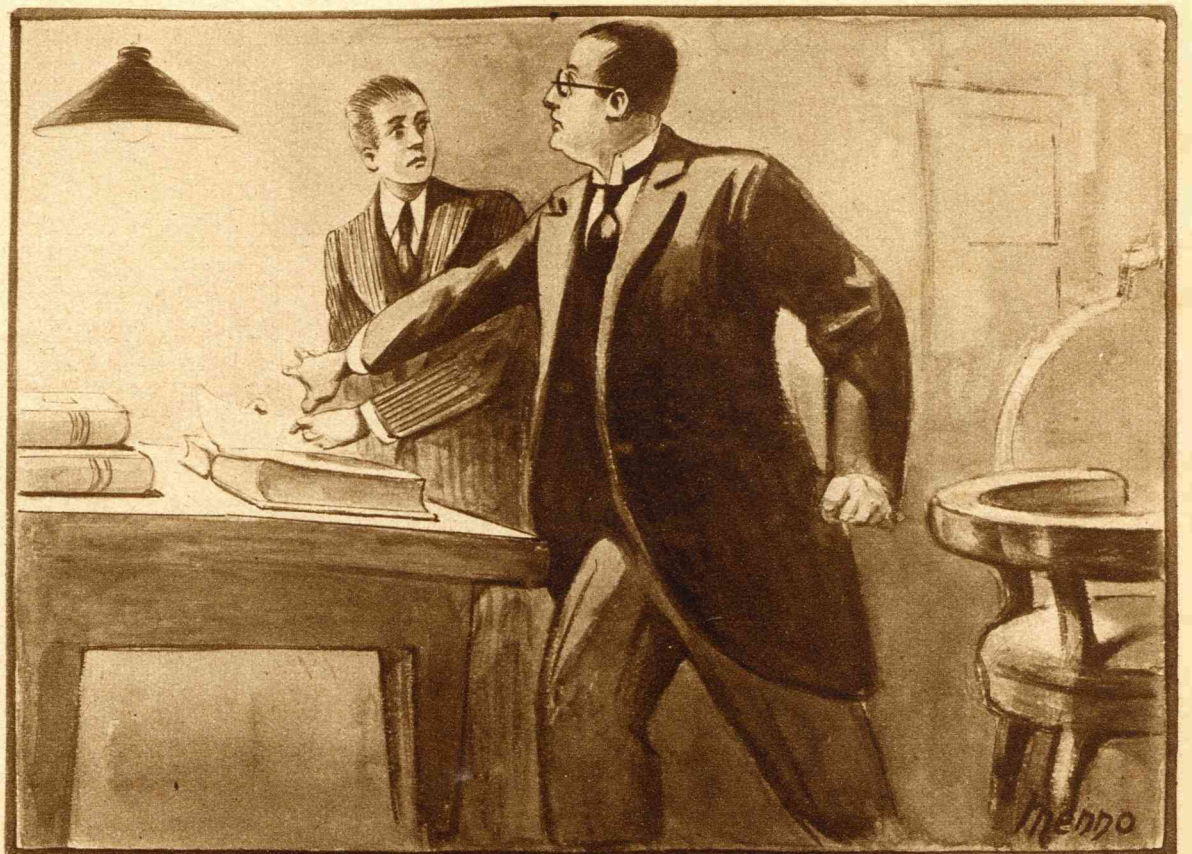
"Eefje! O, nee!" zei ze verontwaardigd. "In onzen stand blijven de meisjes tot achttien, twintig jaar op kostschool. Eefje moet beslist dit jaar nog naar Brussel. En Dolly gaat nu ook mee. Zij is thans vijftien. Het wordt hoog tijd, dat ze wat meer manieren leert, want ik kan weinig met haar beginnen."

Jan perste zijn lippen op elkaar. Hij schoof zenuwachtig op zijn stoel. Eva nog een jaar.... Dolly was nu vijftien dus die nog drie, vier, vijf jaar wellicht.... Het zweet brak hem uit. En het geld!?

"Zou je Eefje niet liever hier houden?" waagde hij voorzichtig. "Je zult anders zoo eenzaam zijn," voegde hij er een weinig huichelachtig bij en keek haar met een mengeling van hoop en vrees aan.

Er lag verontwaardiging in haar blik.

"God, Jan! dat hoort nu eenmaal zoo! Daar moeten wij ons overheen zetten! We denken er zelfs geen

"Afblijven, mijnheer!" beval Benthuizen.

Hij keek haar na, volgde met zijn oogen het mooie, slanke meisje, dat er in haar kleurig zomerkleedje als een fee uitzag. Ze was van zijn leeftijd, en voor enkele weken pas van kostschool thuis, waar zij, sinds den dood van haar moeder, vier jaren verbleef.

"Wat is zij een prachtmeid geworden," mompelde hij, haar nog steeds naoogend. "In hoe vele jaren heb ik haar niet gezien?" En mijmerend over Alida ging hij naar Benthuizen, wien hij een compliment maakte over diens knappe dochter.

"En daarbij goed," straalde de vader. "U moest eens weten, hoe ze mij verwent! Hoe heb ik het zoo lang zonder dat zonnetje in mijn huis kunnen stellen?"

Lang nog weidde hij over haar goedheid uit en vond in Piet een aandachtig toehoorder.

Eindelijk kwam het gesprek over de zaak en vroeg Piet of het werkelijk waar was, wat zijn oom Jan hem over den toestand gezegd had? Brutaal sloeg hij het kasboek open, dat in zijn bereik lag.

"Afblijven, mijnheer!" beval Benthuizen. "Hier ben ik, zoolang u minderjarig zijt, de baas. Daar mag niemand zijn neus insteken."

Piet werd driftig. Zijn bloed kookte. Wat! Hij, de oudste zoon werd onkundig gelaten! Oom Jan kon hen wijsmaken zooveel hij wilde! En Benthuizen kon opschrijven, boeken waar hij lust in had!

"Daar zullen slechts accountants over te oordeelen hebben," zei de directeur kalm.

"Dat zullen we zien!" siste Piet.

"Als u er zoo overdenkt, dan verbied ik u hier nog een voet te zetten, als ik er niet ben, of u zult me noodzaken de deur gesloten te houden."

Woedend en gekrenkt stormde Piet het kantoor uit. Wat verbeeldde die kale pennelikker zich! Hem, den zoon, feitelijk het hoofd der fabriek, zoo te behandelen.... als een snotneus.... als een kwajongen....! Toen dacht hij aan Alida en kalmer ging hij naar zijn kamer, waar hij zich weer verdiepte in lectuur, die hem opwond en het bloed naar zijn hoofd deed stijgen. Aldus romannetjes lezend verbleef hij een paar weken op zijn kamer. Hij verlangde om met zijn vrienden te kunnen uitgaan, maar zijn moeder gaf geen toestemming, beweerend, dat dit in hun stand voorerst geen pas gaf. Toch sloop Piet, nadat allen in huis zich ter ruste hadden begeven, soms den tuin door naar de fabriek en liet zich door den portier het hek openen. Dan keerde hij na eenige uren langs dien weg weer terug met de sleutels hem, op zijn bevel, door den bewaarder afgestaan.

Overdag zat hij dikwijls op den uitkijk naar Alida, doch Benthuizen had zijn dochter gezegd, dat zij liever niet meer moest komen, daar het drukke werk hem belette zich met haar bezig te houden. Dit had hij uit voorzorg gezegd, want hij had Piet nagekeken, toen deze een omweg maakte om Alida te ontmoeten. Het jonge meisje had een kleur gekregen en dit besluit begrepen. Ook zij verlangde niet Piet weer te zien: zijn blik had haar beangstigd en dagen nog dacht ze aan die enkele minuten, waarin hij haar had aangestaard, alsof hij plotseling voor een bovenaardsch wezen stond.

Op een morgen kwam oom Jan met de tijding, dat Piet zijn examen moest doen, om op de handelschool te worden toegelaten.

Piet stampvoette.

"Daar helpt geen moedertjefiel aan," hield Dale voet bij stuk.

Piet wendde zich naar zijn moeder:

"Oom Hendrik zal het ook niet willen! Ik doe het niet!" besloot hij de kamer uitgaande en wierp met een smak de deur dicht.

"Ik heb liever, dat hij dokter wordt, Jan," zei de weduwe.

Het klonk als een bevel, doch Dale schudde het hoofd:

"Het gaat niet, absoluut niet, Hermina. Je begrijpt, Hij moet in de zaak.... die moet.... ja, die moet blijven bestaan.... en hij als oudste....!"

Hij zuchtte: Als hij haar maar kon zeggen, wat de eigenlijke oorzaak van zijn hardnekkig volhouden was.... maar het verdriet lang op haar gelaat.... ze zag zoo wit.... zóó wit!

Zij beet op haar onderlip, haar spits oogtandje, fijn als een sinaasappelpitje er ingeprent. Het was alsof ze zou gaan schreien: de oogen werden vochtig; haar fijne neusvleugels trilden alsof de wind heel zacht roseblaadjes bewoog.

Hij schoof zenuwachtig op zijn stoel. Hij was anders toch niet zoo week van harte! Maar zij was dan ook zoo teer en fijn en dan dat zwart, die rouwkleeren nu, anders droeg ze altijd vroolijke tinten, dan viel haar bleekheid ook niet zoo op.... Toch ook een slag.... vier kinderen....

Ze stond op; vroeg minzaam, of hij een port beliefte.

"Wel ja!" schoot hij opgelucht uit. "Dat is een goed idee van je, Hermina!"

Hij sloeg haar weer gade. De fonkelende karaf beefde licht in haar hand en weer perste ze, bijna onzichtbaar, haar tand in haar trillende lip.

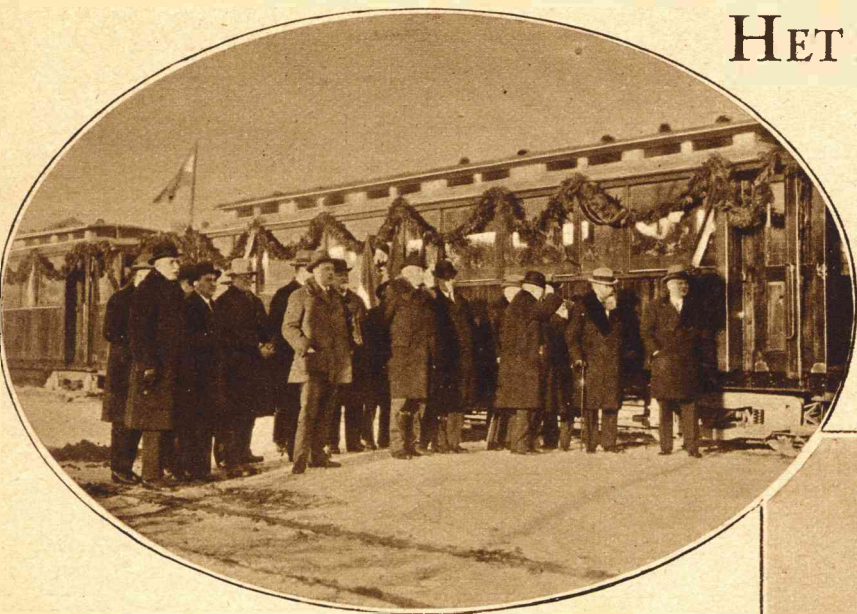

AANKOMST DER VISSCHERSPINKEN

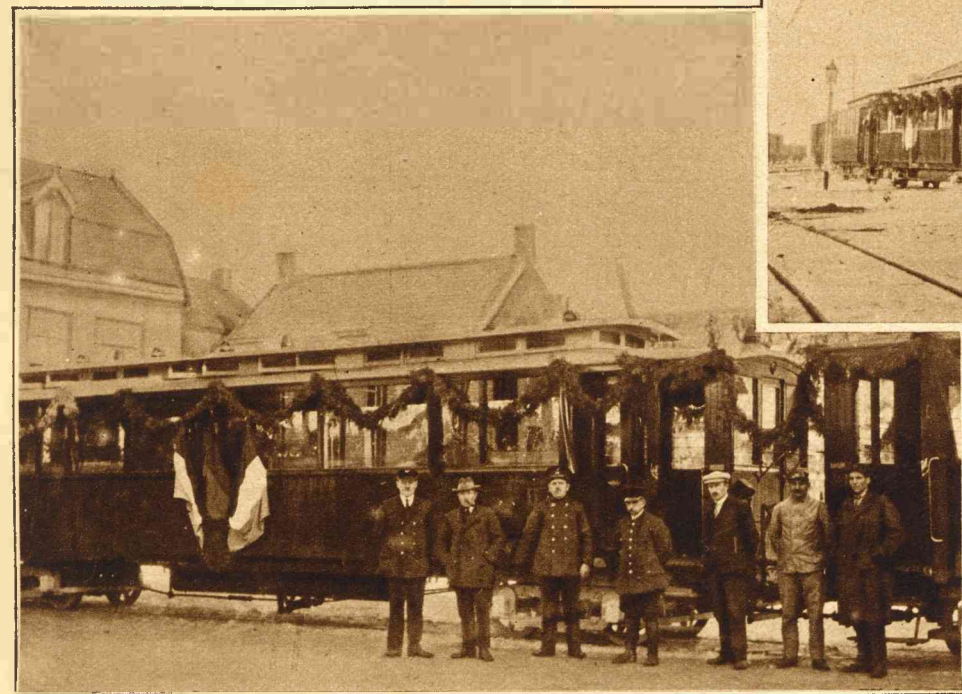
NAAR DE SCHILDERIJ VAN H. W. MESDAG.

HET 25-JARIG JUBILEUM DER STOOMTRAM HULST-WALSOORDEN

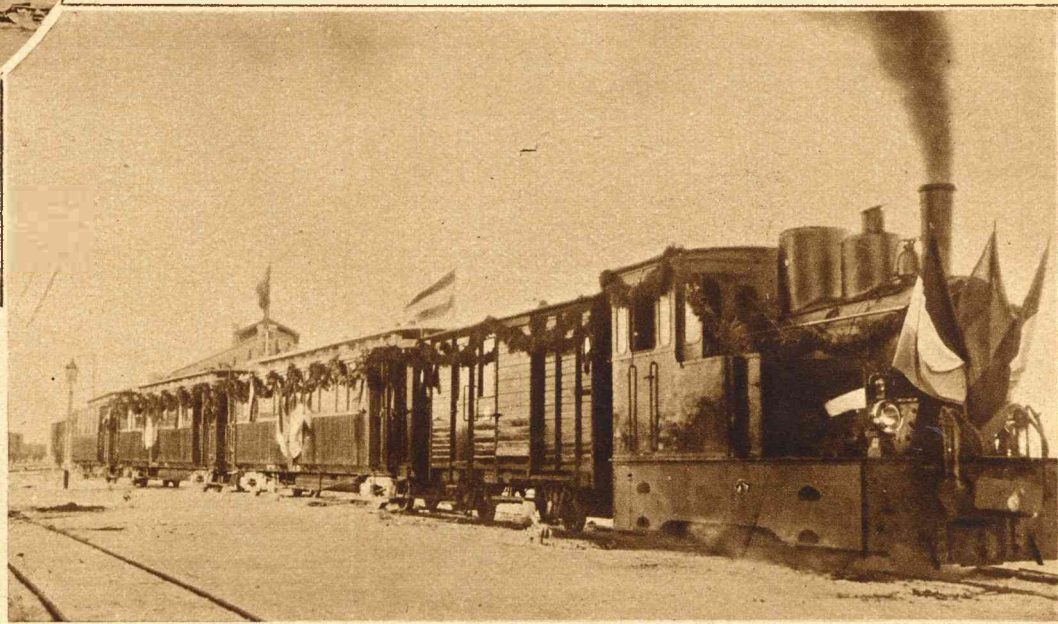
Zaterdag een week geleden had de feestelijke viering plaats van het 25-jarig exploitatie-jubiläum der stoomtram Hulst-Walsoorden. De genoodigden werden in een keurig versierde tram van Hulst naar Walsoorden gereden en terug, om daarna in de „Graanbeurs” te Hulst de feestxergadering bij te wonen, welke besloten werd met een lunch. Onder de aanwezigen werden o.m. opgemerkt de directeur der

De genoodigden vóór de versierde tram, gekiekt even voor het vertrek te Hulst. Geheel rechts directeur Wind van Merkesteyn, daarnaast ir. v. d. Vegt; de 5de persoon van rechts Baron Collot d'Escury.

Het tramponeel voor de mooi versierde wagens.

Een der versierde Trams.

Z. Vlaamsche Tramweg Mij. en der stoomtram Hulst-Walsoorden, de heer C. Wind van Merkesteyn, burgemeesters en raadsleden uit de omliggende gemeenten, oud-commissarissen, chefs, enz. en de volgende commissarissen: mr. Lippens, voorz., gouverneur te Gent; P. F. Fruytier, vice voorz., lid Ged. Staten van Zeeland; mr. P. Dieleman, secr., lid Ged. Staten van Zeeland; H. J. G. Baron Collot d'Escury, burgemeester van Hontenisse; A. Heijlen, ingenieur te Steghem; Dr. van Loon, Den Haag; mr. van der Mandele, Rotterd. Bankvereniging Rotterdam; J. A. van Rompu, lid Ged. Staten; ir. J. W. v. d. Vegt, oud directeur der Rotterd. Tramweg-Maatschappij. Van den Commissaris der Koningin, jhr. mr. Quarles van Ufford, was bericht van verhindering ingekomen.

Door een deputatie uit het personeel der Zeeuwsch-Vlaamsche Tramweg-Maatschappij werd aan de Directie een groot fraai tegeltabelau in lijst aangeboden, benevens een mand mooie bloemen.

*

Hiernaast: De fraaie versiering van het administratiegebouw en de remise te Hulst. — De tram met genoodigden reed door een laan van vlaggen.

Op de Markt te Hulst bracht een muziekgezelschap er een feestelijke stemming in.

Ook de muziek van Kloosterzande speelde er lustig op los.

De studenten vertrekken vanaf het station te Middelburg voor een rijtoer.

*

Hiernaast: Een kiekje, genomen tijdens het diner der studenten in de sociëteit St. Joris te Middelburg.

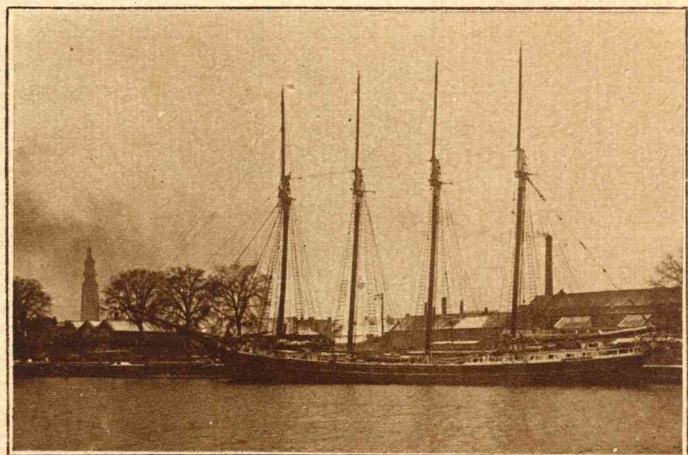
*

Blitzlicht-opname van de studenten, tijdens hun bezoek aan Jhr. H. A. van Doorn.

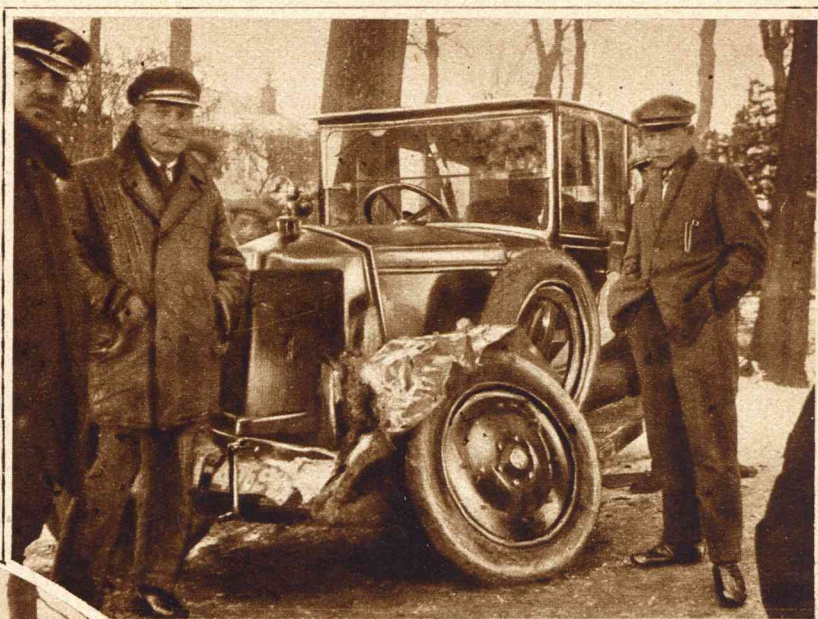

ZEEUWSCH ALLERLEI ZEEUWSCHE STUDENTENDAG

Het gezelschap te Leiden studeerende Zeeuwen „Non Sordent in Undis” vierde Zaterdag een week geleden zijn 112de Diës te Middelburg. Na een rijtoer door Middelburg werd naar Vlissingen gereden en vervolgens werd een bezoek gebracht aan het oud-lid Jhr. H. A. van Doorn, burgemeester van Oost- en West-Souburg.

Een niet alledaagsche bezoeker, een viermaster, heeft kortelings ligplaats gekozen aan de kade te Middelburg.

Hierboven:

BEGRAFENIS BURGE- MEESTER VAN HAAFTEN TE SLIEDRECHT.

Vorige week Woensdag had de begrafenis plaats van wijlen den heer A. L. van Haaften, burgemeester van Krimpen a.d. Lek. De lijkstoet begeeft zich grafwaarts.

*

De foto hiernaast werd genomen op het moment, dat de kist in de groeve werd neergelaten.

Autobotsing. - Tengevolge van de gladheid reden begin vorige week twee auto's te Nieuw-Helvoet tegen elkaar. Beide auto's werden zwaar beschadigd.

Het echtpaar Dirk Markestein en Elisabeth Seele te Nieuwerkerk a.d. IJssel, hoopt 4 Januari 1928 zijn gouden huwelijksfeest te vieren.

*

Gemengd Nieuws

PLUIMVEETENTOONSTELLING.

Te Slidrecht werd de vorige week een pluimveetentoonstelling gehouden. Een hoekje van de tentoonstelling.

*

*

Hiernaast:

De Rotterdamse Postduiven-Vereeniging „De Maas“ hield op Zondag 18 December een stedelijke tentoonstelling in haar clubgebouw aan den Strevelsweg te Rotterdam. Op onze foto een aantal leden en deelnemers. Op de voorste rij in het midden de heeren C. Kipp, voorzitter; J. v. Raalrooy, secretaris; J. Trijsburg, penningm.

*

„EIGEN KRACHT“.

De Rotterdamsche Tooneel- en Amusante Club „Eigen Kracht“ vierde dezer dagen haar 2-jarig bestaan. - Een foto van bestuur en leden.

De heer J. W. Schoonmaden, te Rotterdam, viert vandaag zijn 35-jarig jubileum als pijpleider bij spuit 27.

„Die jongen is een stijfkop;” hoofdschudde hij. „Wedden dat het niets met hem uithaalt? Roman-
netjes lezen, ja!”

„Nou ja, dat deden wij ook in onzen jongen tijd.”
„Wat zal ik nog een last met dit alles krijgen,”
klaagde Dale.

Na lang overwogen te hebben, stemde de voogd
eindelijk toe en bracht hij het besluit aan Piet, die
het nieuws ontving als van-zelf-sprekend. Denselven
middag ging hij naar Leiden voor kamers.

Ook Eva en Dolly zouden naar Brussel vertrekken.

Benthuizen had voor de weduwe een crediet op een
bank geopend, waar ze flink gebruik van maakte.
Zelden kwam hij met haar in aanraking. Door
een der meiden, of Hein, den chauffeur, liet ze hem
haar orders overmaken. Dikwijls liet ze zich per auto
naar het kerkhof brengen, waar een groot, kostbaar
monument de laatste rustplaats van van Henken
aanwees.

Maar stilaan begon haar verdriet te slijten en nu
en dan ging ze naar Brussel haar kinderen bezoeken,
bleef dagen in het groote hotel „Palace” op de Rogier-
plaats logeeren en kwam met een vracht nieuwig-
heden naar huis.

Benthuizen zag haar dikwijls in den tuin, alleen
of met vrienden, soms met Antoon, liefdevol haar
arm om zijn schouder geslagen. Hij volgde haar met
zijn blik zoolang hij kon: ontroerd, bewogen, zooals
men een kunstig gewrocht beschouwt.

Hij beminde haar met een reïne liefde, zooals hij
Gertrude, zijn overleden vrouw bemind had. Maar
nooit, nooit zou hij haar zijn liefde durven bekennen.
Zij, zoo hoog boven hem verheven... zoo ver van
hem af als een onbereikbare ster... hij, haar onder-
geschikte en met zijn eerbied voor zijn meesters,
hem van jongsaf door zijn vader ingeprent.

En zij behandelde hem ook aldus, of die eerbied
haar toekwam.

Op een middag, toen Alida haar vader opwachtede,
vervaardigde mevrouw van Henken zich het meisje,
dat zij zich van vroeger herinnerde, aan te spreken en
zei glimlachend:

„Ja, toen je nog zoo'n kleine peuter was en aan
grootvaders hand hier voorbij kwam, moest ik altijd
naar je mooie krulhaar kijken.... Wacht je op je
vader? Is het niet... Alida?”

„Ja mevrouw, dat is mijn naam. Vader zal wel
gauw komen, denk ik.”

„Ga maar naar zijn kantoor, Alida. Je hoeft hier
niet te wachten, kind! O! Daar is hij juist,” knikte
ze toen Benthuizen naderde. Ze stak hem haar hand
toe, maakte hem een compliment over zijn dochter
en zich weer tot het jonge meisje wendend, ging ze
voort: „Als je weer eens voor je vader komt, mag je
gerust den tuin doorwandelen.”

„Heel graag, mevrouw,” antwoordde Alida met
een blos, de hand drukkend, die haar werd toege-
stoken.

Even keek de weduwe Benthuizen in de oogen,
en voelend dat een diep rood haar wangen kleurde,
verwijderde zij zich haastig. Ze had getrild toen hun
blikken zich kruisten. Lang dacht ze er over na.
Was het dankbaarheid, die er haar uit tegenstraalde,
omdat zij zijn dochter gezegd had gerust in den tuin
te mogen gaan? Wat lag er in zijn blik... wat?....

Een goed jaar was na den dood van Pieter van
Henken verstreken. En, niettegenstaande mevrouw
telkens weer cheques aan de bank inde had Bent-
huizen geen verlies te boeken. Het credit woog tegen
het debet op. Hij was tevreden.

En toen aan Dale, als voogd, verslag gegeven was,
wreef de directeur zich vergenoegd de handen.

„Wij komen er, wij komen er, mijnheer Dale. Geen
nieuwe schulden en dit jaar misschien wat op zij leggen
voor hypotheekaflossing.”

„Mijn zwager moet dan toch nog al wat voor zich-
zelfen noodig gehad hebben,” verwonderde zich
Dale. „Want Piet klopt nog al eens aan, geloof ik,
en toch schijnt het er niet tegen op te wegen met
hetgeen Pieter noodig had. Maar studenten kunnen
met het geld overweg.... Ik zal me toch eens een
keer gaan overtuigen, hoe dat heerschap het daar
stelt.... Geld zenden is mooi, maar je moet er waar
voor krijgen.... en me zoo maar alles op de mouw
laten spelden, nee, dan kennen ze Jan Dale niet goed.
Ik ben nu eenmaal voogd en zal mijn plicht ver-
vullen zoolang het moet.... En Eefje komt over een
paar weken thuis.... En dan het feest.... Het
rouwjaar is voorbij.... Hermina draagt al een licht
gele japon.... Een mooie vrouw nog, Benthuizen.
Men zou haar lang geen veertig geven.... Misschien
doet ze nog wel eens een rijk huwelijk.... Zeg, dat
was een uitkomst, hé?”

Onwillekeurig wroette Dale pijnlijk in het hart
van Benthuizen. Zij een rijk huwelijk! Ja, ze had alle
kansen! Ze was nog mooi en weer opgeruimd en vrolijk
zooals vroeger.... Mijn hemel! als hij rijk was,
schatrijk, of.... van adel! Wie weet!

„Zeg, was dat geen uitkomst?” stoorde Dale zijn
gedachtengang.

„Ja.... ja.... natuurlijk!” hakte de directeur.
„t Bracht geld in 't bakje, man! En het is zoo
noodig.”

„Een weduwe met vier kinderen en geen kapitaal
raakt niet zoo licht aan den man,” vond Benthuizen

als een troost
voor zichzelf.

„Nee, daar
heb je gelijk in,”
stemde Dale
ernstig in.

Zij bespraken
nog het een en
ander; toen
vroeg de voogd
of er niets meer
te verhandelen
was.

„Niets meer,
mijnheer Dale.”

„Tot later
dan, Benthui-
zen.”

De directeur
bleef in gepein-
zen verzonken
over een moge-
lijk huwelijk van
de weduwe.

Plotseling keek
hij verwonderd
op. Tusschen
het groene loo-
ver lichtte een
gele japon en
daarnaast een
roode, waaraan
hij mevrouw
van Henken en
zijn dochter her-
kende.

„Zij met Alida, zij!” Een glans gleed over zijn
gelaat en turend naar de struiken trachtte hij beiden
te ontwaren. Als gele en roode vlammen zag hij tel-
kens de kleuren van haar kleeren wapperen tusschen
het groen en nu en dan zag hij even haar gezichten
onder de bonte parasol, die Hermina droeg. Was het
mogelijk! Kwam zij naar het kantoor?

Hij sprong op, rukte das en jas recht en haalde
vlug, als een kam, zijn hand door het haar. De deur
stond open en druk babbelend kwamen zij nader.

„Ik breng u uw dochter, mijnheer Benthuizen,”
kwam mevrouw het kantoor in.

Hij bood haar haastig een stoel, zenuwachtig een
poot ervan stootend tegen zijn schrijftafel.

„Alida vindt, dat wij een pracht van een tuin
hebben,” klonk op beheerschten toon haar stem.

„O! ja! prachtig!” bekende Alida. „Ik zag steeds
maar het eerste gedeelte en kon mij niet indenken
dat hij zoo uitgebreid is. En wat heerlijke rozen staan
er!”

„Dat was een liefhebbij van mijnheer,” zei Bent-
huizen, blij iets te vinden om aan het gesprek te kun-
nen deelnemen, alhoewel hij later zijn gezegde be-
treunde, toen hij zag, dat de weduwe licht haar wenk-
brauwen fronste. Hij voelde het bloed naar zijn hoofd
stijgen en om zichzelf te redden, begon hij over
het bezoek van Dale.

Doch Hermina scheen afgeleid te zijn. Haar oogen
gingen het vertrek rond. Niet dikwijls was ze hier
geweest, maar alles was nog als vroeger. Daar hing
een groot portret van haar schoonvader, die de op-
richter van de fabriek was. Met zeer weinig geld was
hij begonnen. De zaak was toegenomen en zijn trots
geworden, zooals Pieter altijd vertelde. Daar was de
foto van haar man, voor een paar jaren gemaakt. Hij
was goed voor haar geweest, maar haar huwelijk had
haar toch ontgoocheld. Toch wel jammer, dat iemand
zoo jong moest sterven. O! En dat waren foto's van
de fabriek.... ja, Pieter had ze haar laten zien; ze
had er nog om gelachen, de gebouwen een waschbord
genoemd, als je zoo op die daken keek.... En die
wevers bij hun getouwen.... donkere tronies, waar
ze vies en bang van was. De schoorsteen had ze
pijkaneel genoemd.... Daar stond de brandkast, nu
veel grooter dan vroeger.... ze zou er wel eens graag
eenn kijkje in wagen, al die stapels goud en zilver, die
kleurige bankbrieffjes willen zien.... 't Was nog bijna
een nieuwe: groen met koperen slot en een roos van
ijzer voor handvat. 't Was een „Lips”. En wat boe-
ken daar! wel netjes alles in orde.... Haar blik
gleed langs de stoelen; een karige meubilerij vond
ze; het schrijfbureau ging, maar, o! die zetels.
Ze zei met een glimlach:

„Ik heb uw kantoor eens opgenomen, mijnheer
Benthuizen, maar ik vind, dat een bureau van een
fabriek zooals de onze, wel wat beter mocht geinstal-
leerd zijn.”

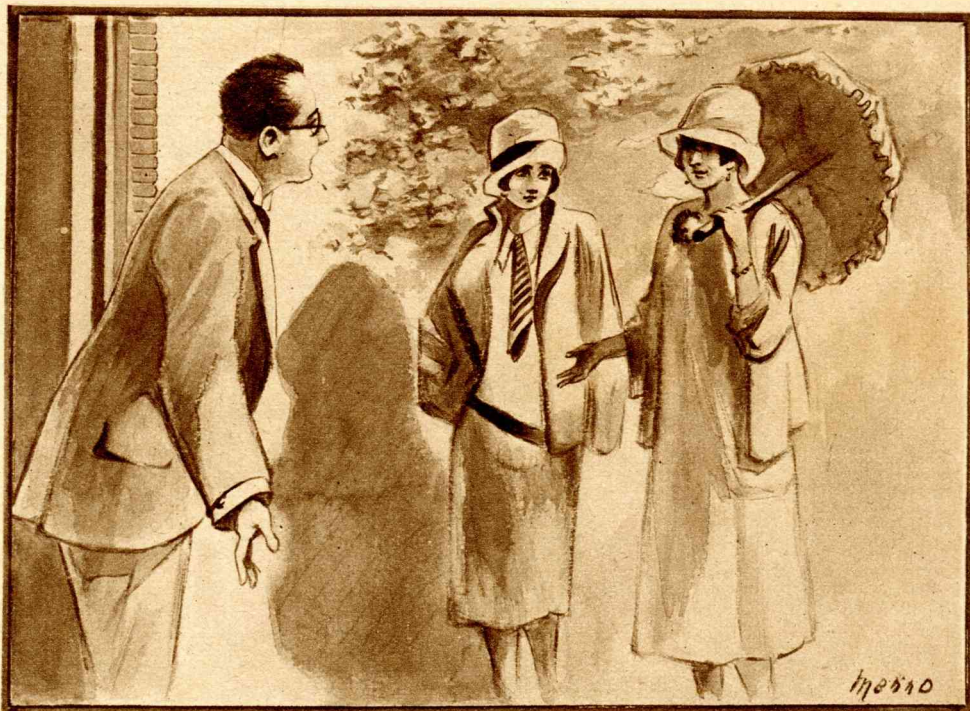
„Och! Het gaat toch nog al, mevrouw,” vond
Benthuizen, rondkijkend, of hij de meubels nooit
gezien had.

„Ik zal de mijne uit ons rooksalon geven; ik had
al lang gedacht daar nieuwe voor te koopen.”

„Zooals mevrouw verkiest,” boog Benthuizen
licht, bij zichzelf al uitrekenend, hoe groot de
chèque zou zijn, die ze daarvoor zou invullen.

„En mijn oudste dochter blijft nu voortaan thuis,”
vertelde Hermina. In November vierten wij haar acht-
tienden verjaardag. Dan geef ik natuurlijk een groot
feest. Dat zijn wij in onzen stand zoo gewoon.”

Benthuizen knikte, alsof hij dergelijk feestgeven
op zulk een dag eveneens noodig achtte. Hij dacht nu

„Ik breng u uw dochter, mijnheer Benthuizen”,

niet langer aan geld, genoot van het nog jeugdige
gelaat der weduwe, van haar mooie fluweelige, blauwe
oogen en fijne trekken. Nog bekoorlijker was ze nu
in haar eenvoud en haar gemoedelijk gesprek met
zijn dochter en hem. Er ging een bekoring van haar
uit, die hem betooverde, die hem klein maakte,
sprakeloos....

Ze stond op:

„Dus zooals gezegd is, ik zal Hein even de zetels
laten brengen.”

„Goed, goed, mevrouw,” boog Benthuizen, haar
hand drukkend, die zij hem toestak.

Ze nam met een minzamen groet en glimlach af-
scheid van Alida en verliet, tot den uitgang door den
directeur vergezeld, de fabriek. Langzaam, de kleurige
parasol harmonieerend met haar gele japon, als een
zonnebloem boven haar hoofd, ging ze als in haast
langs de prachtig verzorgde perken en gazons. Zoo
in haar korte, hupsche kleeding had ze veel van een
jong meisje: haar stap was lenig en licht en de wit
leeren schoentjes met hoge hakken, raakten nauwe-
lijks den glanzenden zwarten grond der paden. Kleiner
werd de parasol. Ze geleek nu een bloeiende, goud-
kleurige aster in het najaar.

Alida wekte hem uit die betoovering op, vragend:

„Hebt u nog veel werk, vadertje?”

„Nee, kind, nee.... Ik ga mee naar huis!” Haas-
tig sloot hij zijn bureau, voelde of de brandkast dicht
was; ging zijn handen wasschen en zijn dochter onder
den arm nemend verliet hij met haar de fabriek.

Even zwegen ze tot de portier het hek achter hen
gesloten had; toen keek Alida hem bezorgd aan:

„Wat 'n geld zal mevrouw weer noodig hebben,
vadertje.”

„Ja, kind.... Daar is nu eenmaal niets aan te
veranderen. Zij is de baas en ik heb over haar doen
en laten niets in te brengen.”

Stilzwijgend stapten zij verder tot aan hun woning,
een lief landhuisje, niet ver van de fabriek gelegen.

Maartje, de oude meid, stond hen al op te wachten.
De tafel was gedekt. Alles helder en glimmend in het
licht van de laatste zonnestralen, die recht door de
open deur in de kamer vielen.

Hier vond Benthuizen rust en vrede, niet voor het
gemoed, maar voor zijn werkzaam geest. Hier ver-
bande hij alle gedachten de fabriek betreffende, hier
leefde hij in de stille, genoeglijke sfeer met de gezellig-
heid rond zich, die Alida hem bereidde.

Haar huiselijken, zorgzamen aard, haar goedheid
van hart en edelmoedig karakter dankte zij aan haar
moeder. Haar opleiding, die zij in het klooster der
Ursulinen te Venraij genoten had, liet niets te wen-
schen over.

Benthuizen aanbad zijn dochter en menigmaal
volgde hij in stilte met zijn blik haar bewegingen.
Het landhuisje had sinds haar komst een groote ver-
andering ondergaan. Ze had het fleurig gemaakt,
zooals het hoort voor een dergelijke woning, midden
in de bloeiende natuur. Bloemen buiten, bloemen
binnen; pralende, stralende kleuren buiten, glan-
zende, glorende, fleurige binnen. Overdag zon, licht
en tinten in tonen van allerlei aard en 's avonds
knus, met schemerlampjes, de trekpots onder de ge-
bloemde theemuts; de kopjes gevuld en dan rustig,
zonder het geroezemoes, gegons, gerikketik en oor-
verdoovend lawaai van getouwen en ander fabrieks-
lezen, in een diepen zetel, een fijne sigaar, de dag-
bladen lezen. Dat was een genot voor hem!

Toen Alida op kostschool was, ging hij naar de
Club, maar nu bleef hij liever thuis, zat met Alida
in den tuin soms tot middennacht.

(Wordt voortgezet.)

Vrouw en leven

EEN MIDDAGJAPONNETJE

Een middagjaponnetje van soepele stof.

Het lijfje is iets ruim genomen. De rok vertoont van voren een stolpplooi, die voor iets meer dan de helft dichtgestikt is en versierd is met een aardigen knoop. Het rokje heeft verder 2 zakjes, met een versiering, uitgevoerd in kunstwol of zijde. De lange, gladde mouw vertoont onderaan bij de hand een kleine driehoekige versiering, eveneens in kunstwol uitgevoerd. De afscheiding van het lijfje en rokje wordt door een breeden leeren of peau-de-suède riem bedekt.

Dit japonnetje is gedacht in zandkleur, met frissche roode of blauwe knoopjes versierd. Ook de versiering op zakjes en mouwen is in één van deze kleuren gedacht.

NELLY.

zeer stijven bal. Laat het deeg een weinig bekoelen. Voeg er dan de suiker bij, één voor één de heele eieren, doch roer na toevoeging van elk ei de massa weer geheel glad. Klop het beslag daarna nog minstens 5 minuten. Vermeng het deeg met de gewasschen krenten in de gesnipperde sucade. Maak het vet warm, maar niet te heet. Vorm met twee lepels, die vooraf vet gemaakt zijn, van het beslag kleine ronde balletjes, laat ze in het vet glijden, dat langzamerhand heeter moet worden. De sneeuwballen moeten sterk zwellen. Laat ze, als ze gaar zijn, even uitlekken op grauw papier. Stapel ze op een schotel en bestrooi ze dik met poedersuiker.

APPELFLAPPEN (pl.m. 20 stuks).

180 gram bloem; 180 gram boter; pl. 3/4 d.L. water; iets zout; pl.m. 8 à 10 moesappelen; citroenschil; desgewenscht krenten.

Bereiding: Maak feuilletédeeg van bloem, boter en water (zie hiervoor 't recept van banketletters). Schil de appelen, snijd ze tot dunne schijfjes, en wel ze op in een suikerstroopje met een citroenschilletje. Laat ze uitlekken en koud worden. Wasch de krenten, wel ze op, en laat ze uitlekken. Meng appelen en krenten dooreen. Rol het deeg dun uit, en steek hieruit met een rond voorwerp een cirkel van 9 c.M. middellijn. Beleg de helft met appelmengsel en plak de andere helft met water er op vast. Bestrijk ze van boven met geklopt ei, strooi er wat suiker op en bak ze op een met bloem bestrooid bakblik in een vrij warmen oven gaar, gedurende pl.m. 1/2 uur.

CATHARINA.

GESTOORDE NACHTRUST!

We hielden den vorigen keer juist op, toen we 't hadden over rustig doorslapen in den nacht. Het is nu eenmaal een feit, dat veel zuigelingen de liefelijke gewoonte aannemen om van den nacht een dag te willen maken. Ze trakteren ons dan op een permanent concert, dat ons zelf en de omgeving tot wanhoop brengen kan.

Eigenlijk behoeven we ons over dat gehuil heelemaal niet ongerust te maken. Wat heeft zoo'n zuigelingetje nu eigenlijk voor afleiding, voor oefening? Kijken, praten, fluisteren kan 't nog niet, zich eens verplaatsen, ho maar, geen sprake van! Het kan zich nog niet eens zelf omkeeren, nog niet spelen met zijn handjes of voetjes, neen het kan niets dan liggen, zooals het neergelegd wordt, slapen, wakker worden en drinken.

Het moet zich toch oefenen, zich voorbereiden op geluidjes maken, op praten. Daarom huilt het, uit louter drang tot inspanning, tot ontwikkeling. We kunnen dat huiluurtje beschouwen als ontspanning, zooals dat b.v. voor ons de dagelijkse wandeling is en als we het zoo bezien, kunnen we het rustig aangaan.

Al heel gauw leeren we onderscheiden, of ons kindje huilt, omdat het honger of pijn heeft of niet gemakkelijk ligt, doordat het nat of vuil is, of dat we met een uiting van louter levenslust te doen hebben.

Maar lastig zijn de uitingen, dat geef ik toe, vooral als de nacht er voor gebruikt wordt of het uurtje, dat je nu eens juist met je allen

een poosje rustig en gezellig bij elkaar kunt zitten!

Gewoonlijk wennen de peuters dat nachtelijk gekrijsch gauw af als ze goed verzorgd worden en ze niet in een benauwde slaapkamer te slapen gelegd worden.

We kunnen gerust een raam open hebben in de slaapkamer, als de wieg maar zoo geplaatst wordt, dat er van tocht geen sprake kan zijn. Als het baksteen vriest, moeten we natuurlijk zorgen, dat de kamer verwarmd is. Maar toetreding van versche lucht is een eerste vereischte, vooral ook voor 't rustig slapen van den zuigeling. Er hangt nog zoo héél veel van een goede verversching van het bloed, van een behoorlijke stofwisseling af in zoo'n nieuw leventie. Werkelijk, 't gebeurt herhaaldelijk, dat zuigelingen lastig zijn, doordat de atmosfeer in de kamer verontreinigd is.

Buitengewoon gevoelig zijn ze ook voor rook, ik bedoel rook van sigaren, sigaretten of een pijp tabak. En niet alleen is het van belang voor ons om te weten, dat ze daardoor huilen, we moeten ook weten, dat tabaksrook een vergif is voor onzen kleinen peuter. Evengoed als sterke rookers nicotine-vergiftiging kunnen krijgen, vertoont zich die ook bij zuigelingen, die te slapen gelegd worden in een kamer, waarin gerookt wordt. Nog sterker, 't doortrekken van de rook van een aangrenzende kamer kan al in hooge mate schadelijk werken.

Moeders, denkt er dus aan, in het heiligdom waar uw Godsgeschenk ligt te slapen, hebt ge in het belang van zijn gezondheid het recht te vragen, dat er nooit gerookt wordt.

Maar we zouden afdwalen! Een volgenden keer hoop ik met u te bespreken, hoe uw kleine schat zich verder gaat ontwikkelen.

J. F. JACOBS-ARRIËNS.

WEET GE... dat vet en boter in de koekepan niet spat, wanneer men er een stukje brood inlegt?

OUDEJAARSVOND

De Kerstklokken hebben geklonken, en nu gaat iedereen met zijn eigen gevoelens en gedachten het „Oudejaar" tegemoet. Een merkwaardige dag, of beter gezegd „avond." Zooals we elken avond in den nacht overgaan tot den volgenden dag, van maand op maand, gaan we dan ook van 31 December op 1 Januari. En toch — deze avond en nacht is anders! Er wordt een jaar afgesloten! Een jaar, dat voor menigeen misnoedig, voor anderen geheel gelukkig, voor derden zonder bijzondere feiten voorbijgegaan is.

Daardoor zijn de gevoelens van de menschen, op dien avond zeer verschillend, en naar ik hoop, beste lezers, van u allen, vredig en berustend! Zij het dan ook meer of minder opgewekt.

Wat er ook voorgevallen mag zijn in het afgelopen jaar, toch zal de huisvrouw trachten aan dezen avond een sfeer van intieme huiselijkheid te geven.

Voor de vele gezinnen zal deze avond heel verschillend zijn — één groote overeenkomst is er zeker, n.l., dat er gezorgd is, dat de familieleden onthaald worden op den een of anderen drank en gebak, op koude of warme spijzen.

Hieronder laat ik enkele recepten volgen van gebruikelijke gerechten.

APPELBEIGNETS.

125 gram bloem; 2 d.L. lauwe melk; 10 gram gist; pl.m. 6 mooie zure appelen; iets zout; frituurvet of slaolie of boterolie.

Bereiding: Doe de bloem in een kom en maak in het midden een kuiltje. Brokkel de gist in een kommetje, roer dit glad en vloeibaar met wat suiker, en giet dit in 't kuiltje in 't meel. Voeg een weinig lauwe melk toe en roer het meel, van 't midden uit beginnend, aan met de melk. Sla er de klontjes uit en voeg de rest der melk en iets zout toe. Laat het beslag op een lauwe plaats rijzen, gedurende ongeveer 1/2 à 3/4 uur. Boor en schil even vóór het bakken de appelen, snijd ze in vrij dikke plakken. Verwarm het vet, tot er een flinke blauwe damp afkomt. Dompel eenige schijven appel in het beslag, laat ze daarna in het heete vet glijden en bak ze daarin bruin en knappe nd. Laat ze even uitdruipen op grauw papier en presenteer ze warm, dik bestrooid met poeder- of basterdsuiker.

SNEEUWBALLEN (pl.m. 3 stuks).

60 gram boter; 120 gram bloem; 2 d.L. melk; 4 eieren; 20 gram suiker; 50 gram krenten en sucade; iets zout; frituurvet.

Bereiding: Verwarm de melk met de boter, voeg een weinig zout toe. Doe de gezeefde bloem in eens in de kokende melk. Roer dit samen op de kachel tot een

Vraag

Peli

WRIJFWAS GEEL
voor vloeren en meubelen

de heerlijke zuivere
wrijfwas
voor vloeren en meubelen

**ERDALFABRIEK
AMSTERDAM**

"Brengt zonneglans en dennengeur in huis"

GELDEN BESCHIKBAAR van 50-500 gld., billijke condities, lichte aflossing, geen verzekering, noch spaarkas of andere bijkomende lasten — H.H. Ambnaren en soortg. werkn. ook zonder borg. Br. met postz. voor antw. **NATIONALE VOLKSBANK** - Zomerhofplein 4 - ROTTERDAM
Dagelijks van 9-5, ook Woendags en Vrijdags, 's avonds van 6-8.

L. v. d. Berg's
Orthopaedisch gemaakt Schoenwerk
doet U als op rozen wandelen
Schoolstraat 45 - Rotterdam
hoek Goudschesingel 143 - Neemt proef

Electr. Spiegel- en Lijstenfabriek
J. F. VAN MOSSELAAR
Goudscheweg 79 - Rotterdam
Speciaal adres voor het omlisten van platen, foto's en schilderstukken. — Lijsten op maat. — Ruime sortering huwelijksken en schilderstukken.

Vraagt
„HEEJA”
voorlikdoorns en eeltverdickingen (wettig gedeponeerd)
bij uw Drogist of Apotheker.
In 4 dagen radicaal genezen.
Faalt nooit.

*Eet brood!
Het is gezond!
Niet brood met
Roggebrood
van
Ten Hoeve,
is nog beter!*

Aert van Nesstr. 12 - Tel. 53949

POPPENREPARATIE-INRICHTING „WELLA”
Tuindersstraat 142
1e huis van den Ouden Binnenweg
Rotterdam
Specialiteit: Pruiken in echt haar

VERHUIZINGEN EN TRANSPORTEN ONDER GARANTIE
R. DE HAAS - J. van Avennestraat 50
ROTTERDAM - VRAAGT CONDITIE - TELEF. 34203

WONDERLIJK WERKEN

de Koorts- en Kiespijnpoeiders van Dr. J. B. Meenk. Onmiddellijk bedart kiespijn en heeft temperatuurverlaging plaats. De enorme verkoop is gebaseerd op de onderlinge aanbeveling, want dit is pas de tweede maal, dat reclame voor deze poeders in de pers wordt gemaakt. De poeder kost 7½ ct. per stuk en f 1.75 per doos van 25 poeders. Verkrijgbaar bij uw drogist. Verpakt in roode dozen. Denkt om het driehoekje achter op den poeder met E. M. B. en het portret van Dr. J. B. Meenk dat bĳgevoegd is.
Generaal Adres: E. M. BRASKAMP. Rijswijk (Z.-H.)

Verhuizingen en Transporten per Auto
binnen en buiten de stad — Soliede behandeling — Billijk tarief
Goudschesingel 154 b - **M. J. DE GEUS** - Rotterdam

PHILOSOFEN
HEERENBAAL
15ct PER ½ ONS
FABRIKANT DERK DE VRIES ROTTERDAM

BEZOEKT
„CAFÉ MEERMAN”
Gelderschekade 11 b - Tel. Interc. 6794
Eerste klas billard - Vergunning - Gezellig
intĳerieur - Aangenaam zitje - Prima
consumptie - Gewone prijzen
Aanbevelend, **JAC. MEERMAN**

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneeren op **GROOT-ROTTERDAM** a f 1.62⁵ per drie maanden 1) f 0.12⁵ per week

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand intekenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau. Mauritsweg 38, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van „GROOT-ROTTERDAM”
MAURITSWEG 38

MUZIEKHUIS „LUXOR”

1e Middellandstraat 23 - Rotterdam
TELEFOON 31109

DAAR KOOPT U ALLEEN DE BEROEMDE
NEWTONE EN RENATA-GRAMOPHONES
BETALING IN OVERLEG MET KOOPER

FLUKS IJLDIENST

KOMMIES
INSTITUUT CALAND
Postbus 597 - Rotterdam

Vraagt gratis prospectus
van onze schriftelijke lessen

POLITIE

STILLEVEN
met gouden en zwarte lijsten
in groote en kleine maten
tegen zeer voordeelige prijzen

C. KLARENBECK
BOTERSLOOT 99
Tel. 9366 - Rotterdam

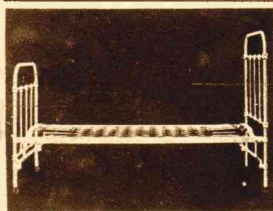
Amerikaansche Stoppage-Inrichting
Gr. Markt 9 **STOOMEN - VERVEN** Telef. 8381

MUZIEKHUIS R.G.V.
G. BERG
Van der Duijnstraat 69
ROTTERDAM

Goedkoopste sortering in:
Gramophones, Machines,
Platen, enz.

Je adres voor alle voorkomende
reparatiĳen.

Speciale verhuurinrichting
voor Gramophoonplaten.

Dit wĳflak Ledikant
met prima spiraal-
matras, slechts f 8.40

VOLKSBEDDENMAGAZIJN
HOOGSTRAAT 122
(over het Oude Mannenhuis)
Telefoon 12809 Rotterdam

Verhuizingen en Transporten onder garantie
H. J. TERPSTRA, PIJPERSTRAAT 40
Rotterdam - Vraagt condities - Tel. 8204

WACHT NIET TOT HET TE LAAT IS

Evenals het vorige jaar, stellen wij ook dit
jaar weer een zeer fraaĳen

SCHEURKALENDER

voor onze abonne's verkrijgbaar. — Hoewel
deze kalender beter is dan het vorige jaar
— o.a. zal het blok voorzien zijn van een
metalen kop, zoodat men het niet op het schild
behoefte te plakken — wordt deze geleverd voor

70 CENT

Voor dit geringe bedrag ontvangt men een
keur van schitterende foto's — elk blad van
den kalender geeft een fraai gezicht uit de
stad of van het platteland — en een haast on-
bepaalde hoeveelheid geestige anĳdotes, terwijl
er bovendien voor alle dagen de uren van op-
komst en ondergang van zon en maan in staan
aangegeven. Deze Scheurkalender 1928 is nu
verschenen en bij onze Administratie of bij
onze Agenten en Bezorgers te bestellen. Wil
men niet teleurgesteld worden, dan wachte
men daarmee niet — het vorige jaar heeft
menigene ondervonden, hoe spoedig een oplage
uitverkocht is. **MEN HAASTE ZICH DUS!**

Geen Platvoeten meer!

Voor 95 cent verkoopt „DE VLIJT” U een
paar **PLATVOETZOEN** en weg is alle pijn.
OUDE BINNEWEG 124 - ROTTERDAM

Schrijft direct! f 2.50 per week!

Al is de leugen nog zoo snel,
Meubelen voor f 2.50 per week,
die krijgt U wel!

Want iedereen die nu nog Meubelen noodig heeft,
kan ze van onze Contantzaak krijgen, tegen gemak-
kelijke betaling. **Twijfelt niet en schrijft direct**, want
U krijgt keus Meubelen. U zult er van overtuigd zijn,
dat onze Zaak geen afbetalingsmagazĳn is. Wat wij
contant verkopen, verkopen wij ook tegen gemak-
kelijke betaling. Dus niets meer.
Voor f 2.50 per week kunt U krijgen: 2 Fauteuils,
4 Stoelen, Buffet, Tafel, Spiegel en Theetafel. Dit doen
wij nog slechts voor zeer korten tijd.
Schrijft dus nog, dan kunt U zeggen: ik heb Meubelen.
Brieven onder No. 1200. Gr. Rotterdam, Keerweerlaan 23.

f 2.50 per week! Schrijft direct!

Muziekhuis NEW TONE

W. P. v. d. BOSCH
Aert v. Nesstraat 75
hoek Tuindersstraat

Levert alle Gramofoons en
binnenwerken op gemakkelijke
betalingsvoorwaarden.

Ruime sortering - Steeds 't nieuwste
Speciale Reparatie-inrichting

Op 30 Maart 1928 zal van
Antwerpen 'n gezelschap
Nederlanders naar Canada
vertrekken, onder bege-
leiding van een ervaren
koerier, die de emigranten
tot hunne bestemming
met raad en daad terzijde
zal staan. Vast werk ver-
zekerd voor boerenarbeiders
onmiddellĳk na aan-
komst, door bemiddeling
van de **Canadeesche Re-
gering**. Plaatsing van
landbouwersgezinnen op
boerderĳen. - Reiskosten
voor eigen rekening. Be-
geleiding kosteloos. Voor
aansluiting bij dit gezels-
schap wende men zich tot

Generaal-Agentschap
RED STAR LINE
WIJNHAVEN 110
— ROTTERDAM —

GIJSBERTUS KOOREN EN ZONEN

OOK ZWARTJANSTRAAT 43 - ZWAANSHALS 358
VAN DUINSTRAAT 36 - TEL. 41005
ROTTERDAM

KANARIEVOGELS

Koperen kooien vanaf f 4.50, gelakte vanaf f 2.95, houten
vanaf 80 cents

AQUARIUMS, GOUDVISSCHEN ENZ.

Handelaren rabat

VRAAGT STEEDS ONZE VERPAKTE VOGELZADEN

Dit Radio-toestel

175
Gld.
compleet Met
Philips
Luidspreker

2 jaar
garantie

GEBS. VAN EMBDEN
Lange Pannekoekstr. 24
Rotterdam

GRATIS PLAATSEN!

Wettig gedeponeerd

v. d. Waarden's
Rookworst

In alle opzichten het beste
In prijs het laagste

ZOUTE KRAKELINGEN

DE VOORDEELIGSTE WEG.

Gerard had een van die nieuwe Fordjes gekocht en nam de uitverkorene zijns harten mee op een tochtje.

Trotsch, dat hij al een hoek om kon gaan, zonder de heg langs den weg ernstig te beschadigen, liet hij den wagen een flink gangetje loopen.

„O, Gerard, wat is dat heerlijk,“ zei het meisje, toen ze boven op een hoogen weg waren gekomen en een prachtig uitzicht hadden op het landschap.

Maar ze kreeg geen antwoord, want ze rolden al naar beneden als een kogel uit een geweer. Terwijl het zweet hem langs het voorhoofd liep en zijn oogen uitpuilden, riep Gerard haar toe: „De rem doet het niet!“

„O, Gerard, wat verschrikkelijk!“ gilte het meisje. „Kan je niet stoppen? O, jee, ik zou wel al het geld van de wereld willen geven, om er uit te komen.“

„Ben je mal meid,“ riep Gerard, die een beetje zuinig was uitgevallen, haar toe, „geef geen halven cent noodeloos uit; zoodra de wagen tegen dat hek daar beneden rijdt, komen we er allebei voor niets uit.“

DE VEILIGHEIDSKLEP.

Een dominee, die in een plattelandskerk een proefpreek kwam houden, werd door den koster gevraagd, of hij gewoon was, zijn preek uit het hoofd te houden, of dat hij die voorlas.

De dominee antwoordde, dat hij gewoonlijk zijn preek op papier had.

„O, dan is het in orde,“ zei de koster, „als iemand een papier voor zich heeft, dan weten we, dat de preek uit is, wanneer het papier op is. De hemel mag weten, wanneer hij er anders uitscheidt.“

ZIJN EENIGE VERGISSING.

Directeur: „Ik ben buitengewoon tevreden over u en heb besloten uw salaris met honderd gulden te verhoogen. U bent buitengewoon correct geweest, u hebt geen enkele vergissing begaan is 't wel?“

Boekhouder: „Maar een, mijnheer.“

Directeur: „Zoo, en welke was dat dan?“

Boekhouder: „Ik had gedacht, dat ik tweehonderd opslag zou krijgen.“

DEBET EN CREDIT.

Een jong echtgenoot, die vond, dat zijn lief, maar duur vrouwtje veel te veel geld uitgaaf, bracht haar op een goeden dag een klein kasboek mede, keurig gebonden, en dat er allersmakelijkst uitzag. Dit bood hij haar ten geschenke aan, tegelijk met vijftig gulden.

„Nu wijfje,“ zeide hij, „moet je alles wat ik je geef, aan dezen kant opschrijven en op den anderen kant alles wat je uitgeeft! dan zal ik je over veertien dagen weer nieuw geld geven.“

Een paar weken later vroeg hij naar het boek.

„O, ik heb uitstekend boek gehouden,“ zeide zijn vrouwtje, terwijl zij het lieve boekje te voorschijn haalde: „Kijk, hier is het!“

Op het eerste blad stond aan den eenen kant geschreven: „Ontvangen van Arnold de somma van vijftig gulden.“

En op de tegenovergestelde zijde stond in allerliefste kleine lettertjes: „Alles uitgegeven.“

En ze keek haar echtgenoot aan met een blik, die zeggen wilde: „Nu wat zeg je daarvan?“

TREURIG.

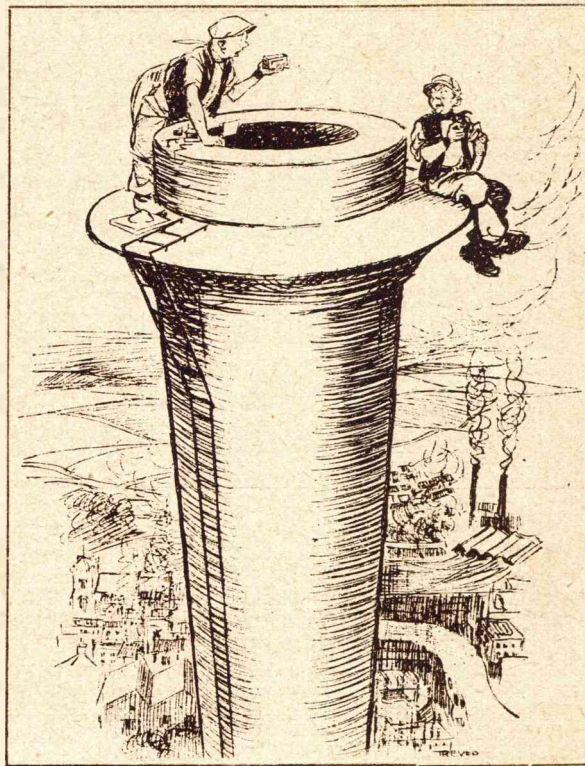
Professor (in een oratie over de beteekenis van het water):

„En dan nog, mijne heeren, wilt dat niet uit het oog verliezen: indien we geen water hadden, konden we niet leeren zwemmen, en hoevele menschen zouden er dan verdinken!“

SIGAREN TABAKKEN

J. G. HILHORST
O. BINNENWEG 71c

Laagste
Cigarettenprijzen

Jan: „Ik heb den opslag gekregen, waar ik om gevraagd heb; waarom vraag jij er ook niet om?“

Gerrit: „Dat zou ik wel willen — maar ik heb er het lef niet loef!“

(The Humorist.)

HOE CARNEGIE EENS EEN LESJE KREEG.

Onder de personen, die door hunne connectiën met Andrew Carnegie tot grooten rijkdom kwamen, behoort ook zekere mijnheer Andrew M. Moreland, die langen tijd als secretaris en kassier der Carnegie Cie fungeerde. Voor hij de verantwoordelijke betrekking aanvaardde, was hij controleur bij diezelfde maatschappij en als zoodanig was hij op zekeren dag genoodzaakt, eenige inlichtingen bij Carnegie te vragen. Deze zette hem een glas wijn voor.

„Dank u, ik drink niet,“ sprak Moreland.

Even later bood Carnegie hem een sigaar aan, maar kreeg ten antwoord:

„Dank u, ik rook niet.“

Toen de zaken afgehandeld waren, sloeg Carnegie een partijtje whist voor.

„Dank u, ik speel niet,“ was wederom Moreland's antwoord.

„Maar zeg me nu toch eens, Andy,“ zei toen Carnegie, „waarom doe je dat alles niet?“

„Wel, dat is heel eenvoudig,“ luidde het antwoord, „ik heb bij u zoo zwaar en aanhoudend moeten werken, dat ik geen tijd heb gehad, het te leeren.“

Carnegie fronste het voorhoofd en zei na eenig nadenken:

„Je hebt gelijk, Andy. Morgen begint er een verlof van drie maanden voor je. Maar ik stel als voorwaarde, dat je dien tijd gebruikt, om ook nog iets anders te leeren dan werken.“

GERUSTGESTELD.

Een jong meisje komt bij den redacteur van een tijdschrift. Vrijmoedig nadert zij 's mans schrijftafel.

„Ik heb een gedicht geschreven,“ begint zij.

„Zoo!“ zegt de redacteur, met een vernietigenden blik en een toon om bang van te worden.

Maar zij gaat kalm voort: „Ik heb een gedicht geschreven op „Mijns vaders schuur“, en...“

„O!“ valt haar de redacteur in de rede, nu buitengewoon vriendelijk, „u kunt niet weten, hoe ik daardoor gerustgesteld en verlicht ben. Een vers geschreven op uw vaders schuur, niet? Ik was bang, dat het op papier geschreven was, en dat u mij zou verzoeken, het te publiceren. Als ik ooit eens voorbij uws vaders schuur rijd, hoop ik even stil te houden en het gedicht te lezen.“

En hij verdiepte zich in zijn werk.

BETER OF SLECHTER?

„Wel vrouwtje, hoe gaat het vandaag met je man?“

„Ja dokter, wat zal ik u zeggen, nou is-ie eens wat beter en dan weer erger. Maar zoo gauw as-ie wat beter is, is-ie zoo lastig, dat ik soms denk: 't is eigenlijk nog beter dat-ie erger is dan dat-ie beter is.“

EEN SLIMME HOND.

Op 'n kostschool was een hondje, dat wel eens heel leelijk deed en dat de jongens daarom „Smeerpoets“ genoemd hadden. Op 'n dag kwam een oude dame in school, zag 't hondje en vroeg hoe 't diertje heette. Maar de jongens wilden niet weten, dat ze hun hondje zoo'n leelijken naam hadden gegeven en daarom zei een van hen: „Mevrouw het hondje heet Poetssmeer.“

„Wel, wel,“ zei de dame, dat is ook een rare naam... Kom d'r is hier Poetssmeer.“

En wat deed de verstandige hond? Achterste-voren kwam-ie naar de dame toegestapt.

Uitslag Prijsvraag No. 30.

De oplossing is als volgt:

EEN IEDER IS ZICHZELF 'T NAASTE.

Onder de goede oplossers werden de prijzen als volgt verloot:

1 portefeuille: A. B. Walst, Schoenerstraat 25, Dordrecht.

1 portemonnaie: C. Bulting, Bergambacht.

1 luxe-does zeep: J. Snel, Concordiastr. 25, Alphen a.d. Rijn.

1 Kaart van Europa: J. van der Pot, Abcoudestraat 29 B, Rotterdam.

'n Tractatie voor jong en oud!

WAT BEDOELT HIJ?

Wat beteekent het, wanneer plotseling een arm opzij uit een auto wordt gestoken?

Dat kan een heeleboel beteekenen, bijvoorbeeld:

1. Dat de bestuurder de asch van zijn sigaret afklopt; 2. Dat hij naar links wil gaan; 3. Dat hij een kleinen jongen waarschuwt opzij te gaan; 4. Dat hij naar rechts wil draaien; 5. Dat hij zijn vrouw op het schoone van het landschap wijst; 6. Dat hij achteruit wil rijden; 7. Dat hij voelt, of het regent; 8. Dat hij een voorbijkomenden kennis groet; 9. Dat hij wil stoppen.

BEWIJS VAN HET TEGENDEEL.

Eerste filmacteur: „Dat is verschrikkelijk! Dus het pistool was geladen, toen hij op je schoot?“

Gewone Collega: „Ja, maar dat zou ik nog niet eens zoo erg hebben gevonden, als de regisseur mij maar niet had toegesnuwd: „Dat is niet de manier om te vallen, als je door een pistoolschot wordt gewond, idioot!“

DE PROFESSOR.

De Professor en zijn vrouw kwamen uit het restaurant thuis. „Nu, wie is er nu verstoord?“ vroeg hij triomfantelijk, twee paraplu's omhoog houdend. „Jij vergat je paraplu en ik dacht niet alleen om de mijne, maar ook om de jouwe.“

„Maar,“ antwoordde zijn vrouw, „we hebben geen van beiden een paraplu meegenomen!“

DE OUDE VAAS.

Dienstmisje: „Weet u wel die oude vaas, mevrouw, waarvan u zei, dat-ie van geslacht op geslacht in uw familie is overgegaan?“

Mevrouw, angstig: „Ja?“

Dienstmisje: „Nou, dit geslacht heeft hem laten vallen.“

EEN VULPEN.

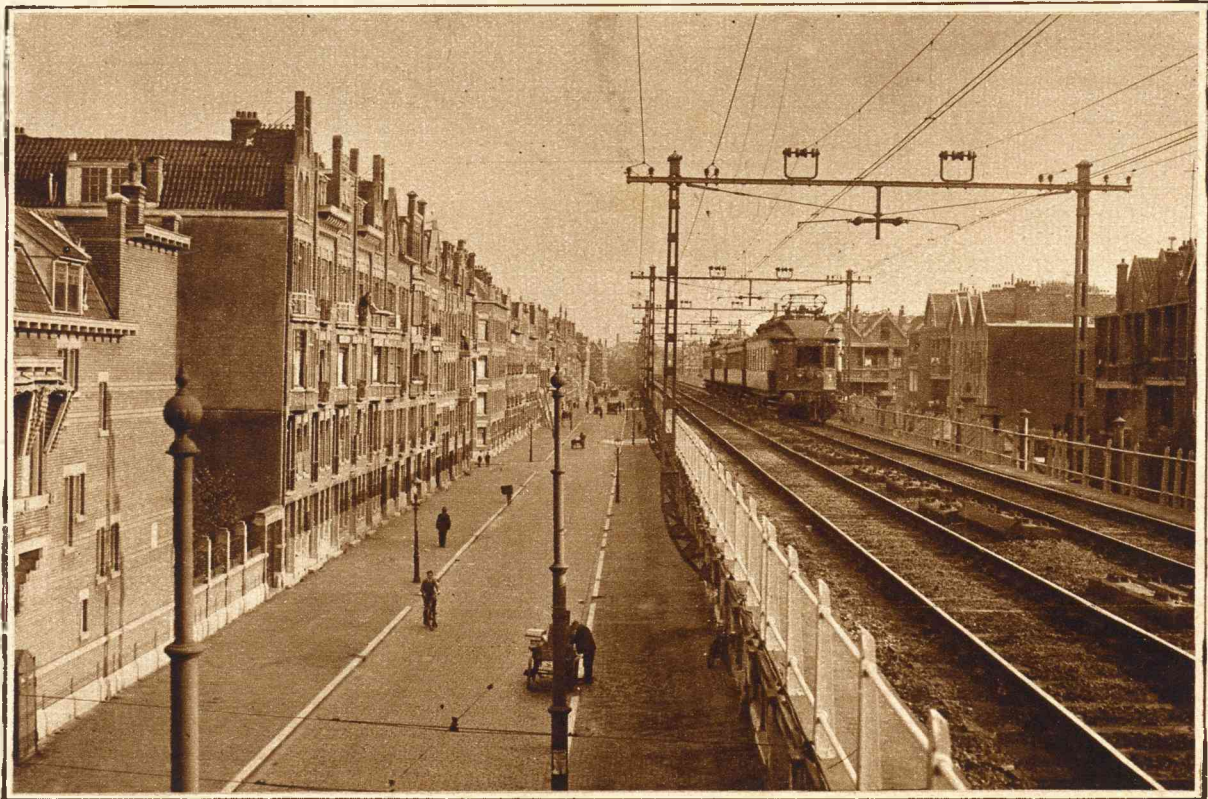
(Tit Bits.)

Den 18den December vierde de heer B. N. Jordegraaf, ploegbaas bij de N. derl. Spoorwegen te Nieuwerkerk a.d. IJssel, zijn 25-jarig jubileum bij genoemde Maatschappij.

De heer P. C. Rijkkerk hoopt den 4en Jan. 1928 zijn 25-jarig jubileum te vieren als kleermaker bij de familie Baldé te Pernis.

Een kijkje vanaf het viaduct der Electriche Spoor van het Hofplein te Rotterdam op de spoorbaan en de Vijverhofstraat.

Het echtpaar G. Both en B. Both-Goedhart te Waddinxveen hoopt 6 Januari aanstaande zijn 50-jarig huwelijksfeest te vieren

Gezicht van het Oosterplein op de Ged. Slaak te Rotterdam.

Kiekje vanaf de oude Oostbrug op het Boerengat en de Admiraliteitskade te Rotterdam.

UIT DE ROTTERDAMSCH E DIERGAARDE. — De Ijsberen in hun kooi.

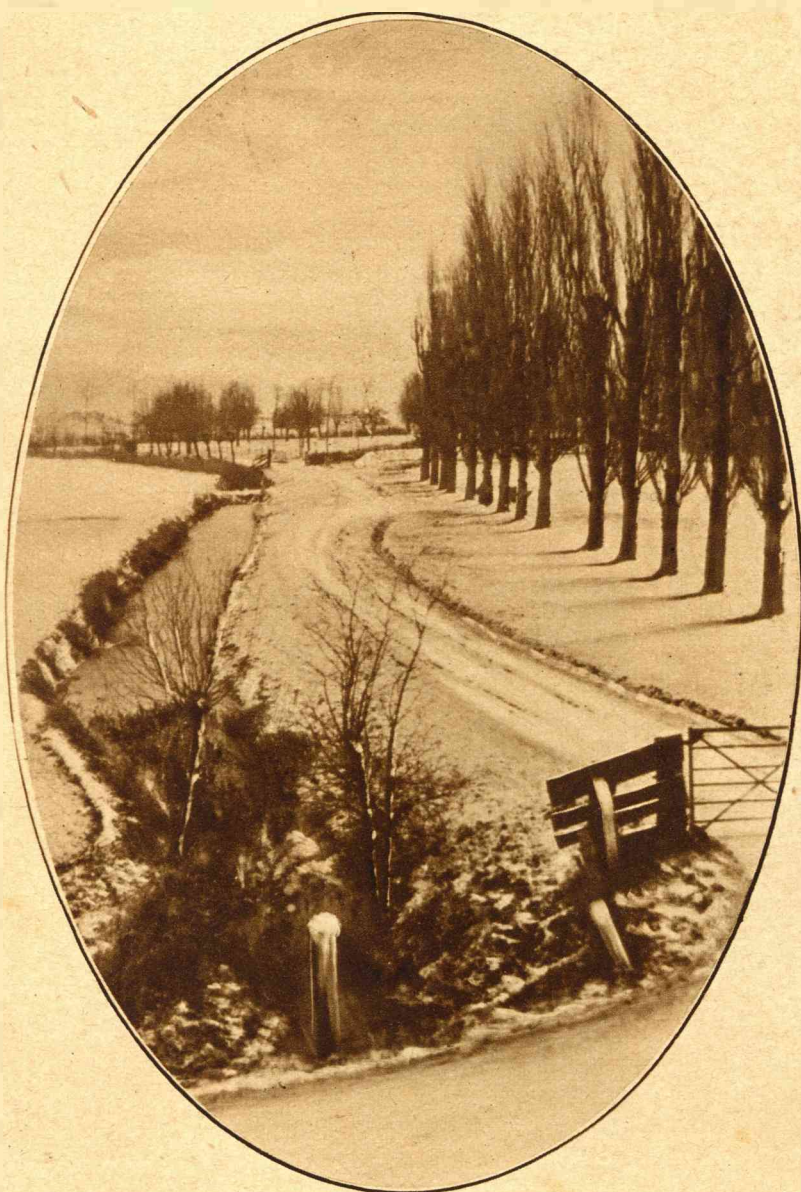
UIT DE ROTTERDAMSCH E DIERGAARDE. Steenarend.

UIT DE ROTTERDAMSCH E DIERGAARDE. Kiekje van den Tuimelaar (roofvogel).

Een aardig kiekje uit de haven van Ierseke. De scheepjes zijn geheel met het witte sneeuwtapijt bedekt. Maar, oppassen is de boodschap, want door de besneeuwde bruggetjes en het gladde scheepsdek zou men een rare duikeling kunnen maken (Deze foto's waren te laat aangekomen voor het nummer van de vorige week).

Winterstemming te Kruiningen.

Een schilderachtig hoekje te Souburg.